
ALMANACH

1896-1996

100 LET TRVÁNÍ

**Výbor MO ČRS v Roudnici nad Labem
upřímně děkuje všem soukromým podnikatelům, firmám
a organizacím za sponzorské příspěvky na úhradu nákladů
spojených s tiskem a vydáním tohoto almanachu.
Jména všech podílníků jsou v inzertní a reklamní části
naší publikace.**

Textovou část zpracoval Jan Gratias
Ilustrace © Jiří Randa

Vlastním nákladem vydala Místní organizace Českého rybářského svazu v Roudnici nad Labem.

Grafická úprava: Jiří Štembera

Typografické zpracování: Studio FLORENC, s. s. r. o., Praha

Tisk: Ofsetová tiskárna J. Blecha, Nymburk

Redakční uzávěrka textu dne 31. 10. 1995

Vydáno v lednu 1996

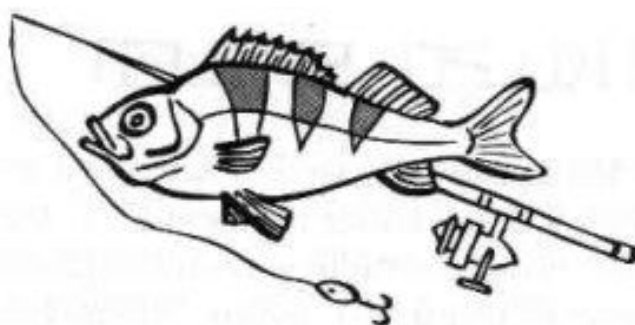
PROLOG

Zákon vydaný bývalou Rak.-Uh. monarchií dne 9. 10. 1883 „V příčině některých opatření ku zvelebení rybářství ve vnitrozemských vodách“, jenž byl jako zemský zákon vydán dne 5. května 1885, učinil konec svobodnému a neregulovanému rybaření, které se tehdy na většině tekoucích vod běžně provozovalo. Jeho § 10., uvádějící, že „kromě v rybnících nikdo nesmí ryby lovit, kdož není opatřen rybářským lístkem dosvědčujícím, že jest oprávněn lovit ryby ve vodě, jíž se týče“, přímo nutil přátele rybářského sportu, aby se sdružovali do spolků a klubů, které by jim požadované oprávnění zajistily a staraly se nejen o to, aby měli kde, ale hlavně, aby měli i co chytat.

Hned v příštím roce 1886 se po vydání tohoto zemského zákona ustavil jako jeden z prvních „ERSTE FISCHEREI CLUB IN PRAG“ – **První rybářský klub v Praze**. Pražský klub však nebyl úplně první, což dokládá průvodní zpráva ke zmíněnému zákonu z roku 1883, která se zmiňuje o petičích rybářských spolků v Lounech, Kadani a v Karlových Varech. Rovněž na Moravě už tehdy byly rybářské spolky, a to např. ve Valašském Meziříčí a v Krásně. Po deseti letech od svého založení se pražský klub dočkal svého „mladšího bratříčka“ mj. i u nás v Roudnici nad Labem. Od roku 1886 se historický vývoj posunul o celých 100 let kupředu a to je zvláště vhodná doba pro různé sborníky, kronikářské bilance nebo vzpomínkové almanachy. Jedním z nich je i náš, který právě držíte v ruce a začínáte si v něm číst.

Roudnice nad Labem – leden 1996:

výbor MO ČRS

STALO SE PŘED 100 LETY...

Otázka „Co bylo dříve – slepice, nebo vejce?“ nás naštěstí nemusí trápit. Někdo někdy něco začal a my máme mnohými dokumenty doloženo, že v případě rybářského hnutí na Podřipsku to byl pan **Antonín STREJCOVSKÝ**. Při založení spolku byli této vůdčí osobnosti dále nápomocni především pánové Jan BASAŘ, Antonín MIŇOVSKÝ, František OLEXA a Jakub RITTER. Když sehnali celkem 19 zájemců o členství, ustavili 14 členů výboru a do hlavních funkcí zvolili trojici:

Antonín Strejcovský – *předseda*

František Olexa – *jednatel*

František Knotek – *pokladník*

Zakládající členové se shodli na názvu „**RYBÁŘSKÝ KLUB V ROUDNICI NAD LABEM**“. Byl stanoven – na tehdejší dobu dosti vysoký – členský příspěvek ve výši **20 haléřů** měsíčně. Nezřídka se stalo, že bohatší členové klubu zaplatili příspěvek za členy chudší, jen aby neklesnul počet členů pod 19 a nebyla ohrožena životaschopnost klubu (18 členů bylo hranicí nejnižšího možného počtu). V době založení neměl klub žádné vlastní povodí a najímal jen návesní rybníky v obcích v okolí Roudnice n. L. Povodí Labe vlastnil hrabě zdejšího panství MAX LOBKOWICZ a ten je pronajímal rybářům z povolání – v t. př. to byli mj. p. FIXL, HORÁK, MOC nebo ŠÁRA. Josef MOC byl zároveň ředitelem zdejšího Lobkowiczského panství a jen on měl oprávnění vydávat zájemcům o rybolov povolenky za 2 zl. ročně jak členům klubu, tak i ostatním. V roce 1899 poprvé zažádal rybářský klub o pronájem kousku povodí pod ostroven pro rybolov svých členů. Žádosti p. Moc nevyhověl, což vyvolalo vlnu zášti a udání okr. polit. úřadu, kterak „Mocovi rybáři“ konají přestupky proti rybářskému zákonu. (Viz kap. „Zajímavosti ...“, odstavec JESETER V LABI !)

NA POČÁTKU 20. STOLETÍ

Dne 14. června 1901 požádal spolek o schválení svých prvních stanov. C. k. místodržitelství v Praze téměř obratem (7. 7. 1901) žádosti vyhovělo a klub rozvíjel svou aktivitu natolik, že se členská základna rozrostla během roku ze 45 až na 60 členů. K 1. lednu 1902 měl spolek pokladní hoto-

vost 35,82 K. Byla prodána stará klubová loďka za 2,- K. a u pana Geblera v Hněvicích zakoupena loďka zachovalejší za 6,- K. Dále bylo koupeno spolkové razítko a předplacen časopis „Rybářský věstník“. Na podzim byl pořádán úspěšný spolkový večírek, při němž vyhrávala skupina tamburašů.

Na valné hromadě v r. 1903 byl zvolen předsedou spolku pan **Antonín Novák** a pokladníkem pan **Bohuslav CRHA**. Byla vyčistěna tůň v Hněvicích, avšak ani jeden z opakovaných výlovů v dubnu a květnu tohoto roku nebyl úspěšný, když vydání spojená s výlovem činila 66,- K., avšak tržba za ryby pouhých 8,50 K.

Představenstvo klubu bylo dopisem ze dne 6. 2. 1903 informováno ohledně podmínek případného členství klubu ve **Sdružení rybářských klubů a spolků hospodářských i sportovních pro Čechy se sídlem v Praze**. Stačilo podat přihlášku a po zaplacení ročního příspěvku 24 haléřů za každého člena se klub mohl státi odborem tohoto sdružení. I přes opakované výzvy z Prahy klub však přihlášku nepodal a členem podobného sdružení se stal až v roce 1919. V r. 1904 si klub předplatil další časopis, a to věstník „Moravský rybář“. U pana Čermáka dal postupně zhotovit dvě rybářské sítě. (Druhá síť byla dokončena v r. 1905 a stála 42,- K.) S velmi dobrým výsledkem byl vyloven rybník v Klenči, z něhož menší ryby byly vysazeny do hněvické tůně. Klub měl koncem roku 1905 již 66 členů.

Dva dny trvala cesta p. Frant. Roztočilovi a Jakubu Ritterovi do Prahy na hospodářskou výstavu v r. 1906. Uskutečnili ji loďkou opatřenou motorovým pohonem a na výstavě zhlédli mj. i pěknou expozici našeho klubu. Z Prahy byly přivezeny velké ryby a želvy, které klub poté rozprodal spolu s první vlastní kapří násadou. I přes další aktivity se výrazně snížil počet členů, kterých bylo koncem roku už jen 21.

V r. 1907 byla zakoupena nová rybářská síť a truhla na ryby, zámožnější členové opět platili čl. příspěvky za nemajetné členy a klub dostal povolení od lobkowiczského panství k výlovu tůně u Vědomic. V další sezóně byla zvětšena rybářská síť p. Horákem o 20 sáhů, zakoupena loďka za 20,- K. a do rybníka v Nížebohách dána kapří násada (52 kg v ceně 78,- K.) V roce 1908 byl výnosem místodržitelství v Praze zapovězen rybolov vždy od 1. března do 30. června. Pravděpodobně mimo jiné i z důvodů tohoto nařízení pak v následujícím roce vyvíjel klub jen velmi nepatrnou činnost. Počet členů klesl až na 15. Fin. příjmy nebyly žádné a pokladní vydání za celý rok činilo pouhou 1,- K.!

Malé zlepšení činnosti nastalo až po dvou letech. V r. 1911 přinesl výlov rybníka v Klenči zisk do pokladny ve výši 20,90 K. a počet členů se zvýšil na 33. Obdobná situace byla v letech 1912 až 1913. **Válečná léta 1914 až 1917**

znamenal pro klub značné omezení jeho činnosti. Většina členů musela při mobilizaci ihned narukovat do vojska a válečný chaos se odrazil i v neutěšené administrativní činnosti klubu. Jen několika nejvíce horlivým činovníkům vděčíme za to, že roudnický rybářský klub v té době úplně nezanikl. Za zmínku stojí vydání nového prováděcího nařízení k c. k. rybářskému zákonu, kdy od roku 1914 byla zkrácena doba všeobecného hájení ryb na období od 1. dubna do 15. června.

NÁŠ SPOLEK V LETECH MEZI DVĚMA VÁLKAMI

Už záhy po státním převratu na podzim roku 1918 dochází k oživení činnosti spolku. Byla zakoupena nová loďka za 120,- K. Hned v následujícím roce 1919 vstupuje klub do „Svazu rybářských spolků a družstev pro Čechy se sídlem v Praze“. Nastává velký příliv nových členů a přichází pro spolek mimořádně významný rok 1921. K dosud pronajímaným tůním a rybníčkům v přilehlých obcích se podařilo zajistit nájem rybolovu v Labi od roudnického mostu až po hranice katastru obcí Nučnice – Lounky. Tento úsek Labe byl nejrybnatější vodou v našem revíru.

K pronájmu došlo čirou náhodou. Tehdejší nájemce pan Moc měl neustále nějaké konflikty s rybáři, kteří pro něho lovili, což se nakonec doneslo až na ředitelství lobkowiczského panství. Správa panství proto vypsala ofertu (konkurs) na uvedený díl vody formou malého oznámení v listu Národní politika. Článek si náhodou přečetl předseda spolku pan Libor LABSKÝ a ihned svolal schůzi do restaurace U Podzemských. Tam po rušné debatě bylo usneseno zúčastnit se ofertního řízení a nabídnout (na tehdejší poměry vysokou) částku 2000,- K. Delegace spolku se následující den dozvěděla, že rybáři pana Moce podali již nabídku ve výši 3500,- korun. Delegáti spolku se okamžitě rozhodli svou nabídku zvýšit na 4000,- K.! Tato částka byla akceptována a lobkowiczské panství zadalo s platností od 1. 1. 1922 jmenovaný díl vody v Labi Prvnímu rybářskému klubu v Roudnici n. L. na dobu tří let. Celý finanční obnos ochotně složil ze svých peněz pan Jindřich KRÁL. Klub tehdy zdaleka tolik peněz neměl, proto bylo rozhodnutí delegátů víc než odvážné. Výbor vypsál podíly po 50,- K. za účelem splácení dluhu. Upisování příslušných částek bylo nejprve dosti liknavé, ale velký obrat k lepšímu nastal po prvním spolkovém výlovu v Labi, který se velmi vydařil. Po něm se přidalo mnoho podílníků a tím se brzy podařilo dluhy zlikvidovat a finanční krizi klubu k velké radosti všech členů úspěšně překonat.

Dne 5. září 1921 byly valnou hromadou přijaty STANOVY klubu a další VH dne 29. ledna 1922 zvolila rybářskou stráž pro klubové vody. Ta měla 10 členů a jejich jména jsou uvedena ve faktografické části tohoto almanachu. V dubnu 1922 byla u obce Černěves vysazena násada 5000 kusů kaprů a štik. Příliv členstva roste, výbor omezuje horní hranici čl. základny na 160 a u nových zájemců vyžaduje bezvadnou minulost. Lov na Labi do sítí byl vydatný, proto klub rozdal na vánoce každému svému členu 2 kg ryb a obci roudnické byl předán dar pro chudé – ryby v ceně 1000,- K. Byl předplacen nájem na roky 1923–1924, který činil 8000,- K. 6. ledna 1923 výbor schvaluje čl. příspěvky ve stejné výši jako v r. 1922, a to: pro vlastníka ryb. lístku 15,- Kč ročně, pro jejich dítky a jiné do 14 let 9,- Kč, pro nečleny s ryb. lístkem 35,- Kč. Od placení přísp. byli osvobozeni členové, kteří se v tehdejší hospodářské krizi ocitli v neutěšených poměrech.

V listopadu způsobil velký rozruch předseda p. Labský, který byl podezříván z nekalé činnosti. Považoval to za projev nedůvěry a tak nejprve on a po něm i celý výbor se vzdal své funkce. Mimořádná valná hromada 24. 11. 1923 zvolila nový výbor, vrátila p. Labskému členství, avšak záhy poté, 9. 1. 1924, byl býv. předseda znovu vyloučen, což po odvolání potvrdila VH dne 17. 2. 1924. Celý tento rok byl pro spolek úspěšný a v jeho závěru Politická správa v Praze schválila beze změny nové stanovy, jejichž 300 výtisků bylo členům prodáváno za režijní cenu. Přesné znění stanov spolku (včetně tzv. Domácího řádu) je zachyceno ve 2. dílu naší KRONIKY na str. 55–72 a dále na str. 90–99. Postupné zvyšování cen rybářských lístů bylo průvodním jevem let následujících. Již v roce 1925 stál lístek pro členy spolku 25,- Kč, pro nečleny 60,- Kč a dětské lístky se vydávaly jen rodinným příslušníkům členů spolku za 15,- Kč ročního poplatku. Spolek prováděl výlovy úhořů. Ze 217 kusů byla firmě SLUNÉČKO v Praze dodána zásilka o váze 45 kg a ceně 22,- Kč za kilogram.

27. 12. 1927 výbor schválil osnovu smlouvy o nájmu dalších tří dílů labské vody od Lobkowiczů, která byla podepsána oběma stranami 21. ledna 1928. Od té doby se klub staral o úsek od vorové propusti ve Štětí až po přístav v Lounkách (pravý břeh) a od km 14,1 katastr. obce H. Počáple až k obci Hrobce (levý břeh).

V r. 1928 se výbor usnesl zřídit tzv. detailní prodej ryb pro místní konzum. Za tímto účelem byla připravena jedna sádka, v níž byly udržovány vylovené ryby. Prodejem byl pověřen hospodář a jeho náhradník. Jako již v předchozích letech byly zakoupeny candátí jikry a ty dány ve zvl. bedně do Labe k vylíhnutí. Valná hromada 27. 4. 1929 vzala na vědomí, že v uplynulém roce bylo přijato 11 členů, vystoupilo nebo přesídlilo 12 členů, vyloučen byl 1 čl. a zemřeli 2 čl. K datu této VH měl klub 124 členů. Rybářský lístek už stál na celé povodí 150,- Kč plus členský poplatek 50,- Kč. Tzv. putovní lístek stál pak v roce 1930 na tři dny 10,- Kč a na měsíc 25,- Kč. Klub obohatil svůj inventář o 15 nových úhořích vrší a novou 8 m dlouhou loďku zakoupenou u p. Růžka v Lužci n. Vlt. za 1275,- Kč.

S platností od 1. 4. 1931 byl roudnický klub přijat za člena **POŘÍČNÍHO SVAZU**. Dále klub získal nájem **Kapucínské tůně** za 250,- Kč ročně. V zarybňování povodí byl náš klub hodnocen jako jeden z nejlepších v celé republice – vysadil největší počet candátí násady, asi 100 kg odrostlejších štiček a 3000 ks kapřích ročků. V roce 1932 byl Zemským úřadem schválen pronájem **BRZÁNSKÝCH** tůní na dobu pěti let za obnos 50,- Kč ročně a **RAČICKÝCH** tůní od 1. 1. 1933 na 4 roky za 100,- Kč ročně. Dne 11. 2. 1933 byla schválena koupě vody lovosické a členskou základnu rozšířilo 15 rybářů z Lovosic.

Na valné hromadě dne 21. 4. 1933 byl přijat nový název spolku: „**RYBÁŘSKÝ SPOLEK PRO ROUDNICI N. L., LOVOSICE A OKOLÍ**“. V letech 1934–1935 pokračovala bohatá a ekonomicky úspěšná činnost spolku. Například ze 13 podzimních a předvánočních výlovů r. 1934 bylo vytěženo 6060 kg ryb, spolek pokračoval v průběžném zarybňování svého povodí a posílal fin. příspěvky na různé sociální účely. Z období let 1936 až 1940 máme v kronice poměrně podrobné záznamy, proto jsme vybrali jen nejpodstatnější fakta:

Jubilejní členská schůze ke 40. výročí spolku se konala v sále hotelu **KORUNA** 28. 11. 1936. Po obvyklém jednacím pořadu následovala přednáška p. Bardouna z Plzně na téma „*O vadách a přednostech přívlačné udice a polykačky.*“ Součástí oslavy byla odborná výstavka, kterou obeslaly firma **FISHING SPORT-SOL** a firma **ROUSEK** ze Žďáru nad Sázavou. Výstavka se těšila mimořádnému zájmu veřejnosti a zároveň tak hodnotné ceny (dary místních živnostníků a firmy **MEVA**) v tombole, v níž se prodalo 1000 losů po 1,- Kč.

Dne 12. 2. 1937 schvaluje výbor nové ceny poplatků: členský příspěvek

24,- Kč, rybářský lístek 36,- Kč a příspěvek na zarybňovací fond 10,- Kč. Na členské schůzi 13. 6. 1937 přednášel prof. Jindřich SEEHÁK (předseda 1. ryb. klubu v Praze) o historii organizovaného rybářství a nových rybolovných technikách. Na téže schůzi byla s velkými ovacemi přijata zpráva, že byla zajištěna smlouva na získání nájmu dosavadního povodí na dalších 12 let, a to bez zvýšení nájemného! 19. září 1937 se konala dražba povodí katastru obcí Hoštka a Štětí. (Podrobnosti o výsledku dražby jsou v kapitole ZAJÍMAVOSTI.) Další přednáška, tentokrát dokonce s promítáním „světelných obrazů“ (diapozitivů), se konala 20. 11. 1937 v malém sále hotelu POŠTA. Přednášel Ing. Dr. Pytlík, přednosta Státního výzk. úst. rybářského a hydrobiol. v Praze, na téma „ZNEČIŠŤOVÁNÍ VOD Z HLEDISKA RYBÁŘSKÉHO“. Při bilanci lovů do sítí za rok 1937 ve zprávě výboru hospodář uvádí, že bylo uloveno celkem **6230 kg ryb (!)**

V roce 1938 se „Rybářského sjezdu v Praze“ zúčastnila naše delegace ve složení Hercr, Drba, Bengl a Sýkora. Valná hromada *Poříčnického svazu v Mělníku* hodnotí náš spolek jako jeden z nejvíce aktivních. Na návrh profesora Schaferny (velkého příznivce roudnického spolku) byly provedeny záchranné výlovy tůní ve Vědomicích a v Židovicích. Dne 13. 6. 1938 schvaluje členská schůze **dar na obranu státu** ve výši 1000,- Kč. Celková situace ve státě se odráží i v životě a práci spolku. Na členské schůzi 9. 12. 1938 **oznamuje předseda p. Hercr ztrátu povodí ve Štětí, v Hoštce a v Lovosicích.** Přichází období protektorátu, dne 10. listopadu 1939 sice uzavírá spolek novou nájemní smlouvu se správou panství M. Lobkowicze na dobu 12 let, avšak kromě zmíněných úseků povodí byly zabaveny také rybníky v přilehlých obcích.

Od ledna 1940 – na rozkaz okresního úřadu – byl spolek přejmenován na „**První rybářský spolek v Roudnici n. L.**“ Další nařízení bylo mnohem smutnější: 27. 8. 1940 byl vydán zákaz rybolovu osobám neárijského původu (Židům), což v našem spolku postihlo tři kolegy, kterým takto byly odebrány rybářské lístky. Přesto klub pokračuje v obvyklých činnostech. Provádí další záchranné výlovy a mj. přispívá částkou 1000,- Kč místnímu sportovnímu klubu na obnovu hřiště vážně poškozeného povodní. K datu 24. 1. 1941 měl spolek **290 členů.** Vzhledem k potížím plynoucím z válečného stavu byla valnou hromadou (8. 3. 1941) dána plná moc předsednictvu k rozhodování v naléhavých případech. Konání každé výborové schůze musel totiž nejprve schválit „Obrlandrát“ v Kladně. Ze zápisů a dalších dokumentů z let 1942 až 1944 vyplývá, že se spolek věnoval (přes všechny obtíže s válkou spojené) nejen povinným či záchranným výlovům, ale i průběžnému zarybňování. Pokračoval v pomoci sportovním klubům a svým nemajetným členům. Dobře hodnocena byla též spolupráce s Poříčnickým svazem se sídlem v Mělníku.

STALO SE PŘED PADESÁTI LETY ...

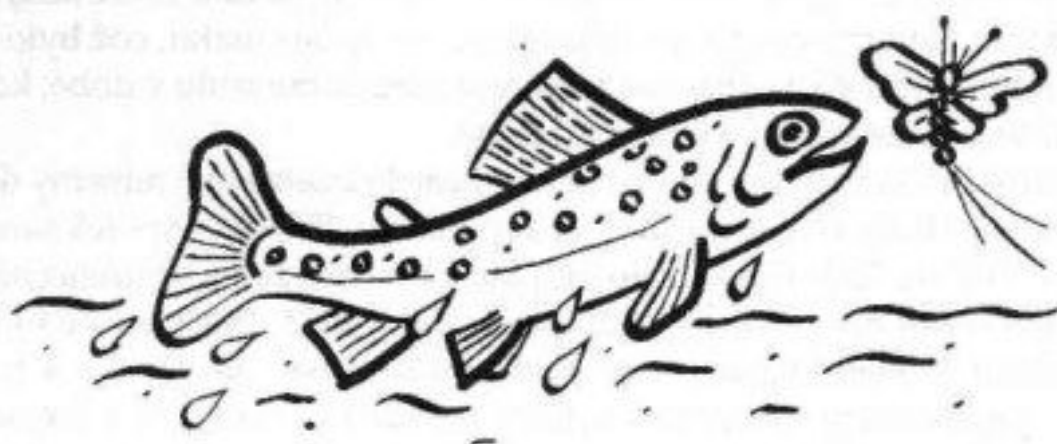

Osvobození ČSR od německé okupace bylo zcela pochopitelným impulsem, ba přímo „injekcí živé vody“, jenž znamenala rychlý rozvoj činnosti spolku, který měl v roce 1945 více jak 360 členů. Od poloviny května 1945 se společnost očisťuje od zrádců a kolaborantů. Tomuto procesu se nemohla vyhnout ani naše rybářská organizace, proto výborová schůze dne 28. 5. vyloučila ze spolkové základny celkem 14 osob. **Dne 14. 7. 1945 se konala valná hromada 1. Ryb. spolku v Roudnici n. L.** s velmi obsáhlým jednáním programem. Úvodem uctila památku zesnulých členů a v zápisu pak stručně konstatuje, že v koncentračních táborech během německé okupace ČSR zahynuli: **Alois HRACHA, František POKORNÝ, Josef STANĚK, Dr. Jan MAREK a Josef LUKEŠ**, při náletu na naše město dne 9. 5. 1945 pak zahynuli **Josef Řídký a Karel Slavík**. *V zápisech však není záznamu o tom, že by valná hromada schválila vyloučené členy a rovněž není zmínky o pokladníku výboru Aloisu Šedivcovi, který byl v květnové revoluci zajištěn.*

Měnová reforma z listopadu 1945 přivedla náš spolek do těžké finanční situace. Podle zápisu z výborové schůze ze dne 15. února 1946 má ryb. spolek na „vázaném kontě“ blokováno na vkladních knížkách 218 425,90 ko-

run. Chyběly peníze na nákup plůdku tolik potřebného pro zarybnění řeky, v níž byla v letech 1939–1945 značně narušena rovnováha ve skladbě rybího společenstva. Základním právním dokumentem rybolovného práva 1. Ryb. klubu v Roudnici n. L. v osvobozené ČSR se stala *PACHTOVNÍ SMLOUVA s majitelem lobkowiczského panství uzavřená dne 14. 11. 1939 s platností na 12 let*. V osvobozeném „pohraničí“ z doby protektorátu zaniká německý ryb. spolek v Lovosicích a zakládá se český 1. Ryb. klub Lovosice. Obdobně je tomu na pravém břehu Labe v Litoměřicích a náš klub rovněž ztratil část povodí ve prospěch nově utvořeného rybářského spolku ve Štětí (zal. 3. 11. 1945).

Slavnostní valná hromada k 50. výročí založení našeho klubu (spolku) se pravděpodobně uskutečnila **16. 11. 1946**. Škoda, že se v archívu spolku nedochoval právě z této schůze zápis ani jiná ucelená písemnost. Přípravy na tuto VH se dají vystopovat jen ze zápisů ze schůzí výboru. Akce se konala v době, kdy byly všechny základní potraviny na lístkový příděl. Proto výbor předem stanovil, co dodají členové z města, jaké naturálie věnují členové z venkovských obcí a uložil vylovit pro kuchyni 250 kg ryb.

TŘETÍ ČTVRTSTOLETÍ

Poválečná vlna budovatelského nadšení a upřímné snahy obnovit těžce poničené hospodářství se promítla i do činnosti roudnické rybářské organizace. **13. února 1947** schválila výborová schůze vlastní program – **DVOULETÝ PLÁN 1947–1948 1. rybářského spolku v Roudnici n. L.** V jeho jednotlivých bodech se mj. hovoří o vyčištění dna a zřízení rybníků pro výtěry ryb ve Vědomické a Kapucínské tůni, zřízení nového rybníka formou etapové stavby na potoku Čepel (někde v úseku pod Slavínem), obnova pstruhového pásma u obce Vrbka, zřízení lapačů úhořů na jezích

a postupné zarybňování povodí spolku či o pomoci členům poříčního svazu v Mělníku s regenerací krve cejna velkého. Plán pamatoval i na oblast kulturní a sociální.

Během roku 1947 se výbor snažil zachovat pro své členy rybolovné právo pokud možno v původní hektarové rozloze. Spory o tekoucí vodu s nově utvořenými spolky ve Štětí a v Litoměřicích se však vyřešily až o rok později. Mimořádně tuhá zima 1946–1947 má dodnes řadu žijících pamětníků. Na Labi dosahovala síla ledu až 80 cm a místy řeka promzla až ke dnu. Prudká obleva koncem března způsobila takovou povodeň, že ledové kry vynesené z břehů tály ještě v květnu. Výbor stanovil strážní hlídky na místech největších výlevů labské vody a organizoval záchranu ryb vyplavených mimořádnou povodní. Při těchto akcích se velice vyznamenal kol. Lodnar s mládeží, devět školáků pak bylo po zásluze oceněno bezplatnou povolenkou k rybolovu. Další menší záplavy následovaly ještě na podzim, kdy byly organizovány záchranné výlovy ze zaplavovaných tůň a labských ramen. Dále bylo provedeno celkem 12 předvánočních výlovů s výnosem 6541 kg ryb (s převahou cejna velkého). Ryby byly přednostně prodány (přídělem 2 + 2 kg/os.) členům 1. R. S. a zbylá část roudnickým obchodníkům. Tyto ryby byly občanům prodávány bez lístků, což bylo velmi kladně hodnoceno jako příjemné zpestření vánočního stolu v době, kdy dosud platilo vázané přidělové hospodářství.

Zjara roku 1948 se výbor snaží získat v rámci pozemkové reformy do svého vlastnictví Kapucínskou tůň. Původní nájem 250,- Kčs spolek sám zvýšil v roce 1947 na 750,- Kčs a tímto přeplácením chce zamezit přenechání tůně roudnickému pivovaru pro těžbu ledu. **Dne 20. 3. 1948** se valná hromada za účasti 43 členů usnáší o postihu pytláctví bez povolenky a bere na vědomí prodloužení nájemních smluv na tůně v Račicích, Hněvicích a v Brzánkách na dalších 6 roků. Během roku pak pokračovaly zarybňovací akce a dobrých výsledků bylo dosaženo v celkové sumě úlovků na našem povodí (do sítí a na udici celkem 10 854 kg ryb).

V roce 1949 se mění vnitřní administrativní uspořádání státu, vznikají krajské a okresní národní výbory a spolu s tímto aktem mění postupně všechny organizace tehdejší Národní fronty svou strukturu. Vzniká nová jednotná rybářská organizace v ČSR a ta v prosinci t. r. rozeslala všem lidovým rybářským spolkům a klubům **VZOROVÉ STANOVY k připomínkám.** *(Přesné znění stanov i písemně zpracované připomínky z naší strany jsou zachyceny v 6. dílu kroniky naší MO ČRS.)*

Během roku 1949 jsou řešeny na úrovni ONV neshody s nájemci části povodí, a to s p. Krejzou z Libotenic a p. Drobnou z Nučnic. Po řadě jednání je také revír č. 10 – Křešice přiřazen k povodí ryb. spolku v Litoměřicích

a tak se povodí naší organizace ustálilo na revírech Labe č. 11 a 12! V lednu 1950 znovu rozhoduje ONV o vlastnictví Kapucínské tůně. Ta byla začleněna do majetkové podstaty Krušnohorských pivovarů a MO ČRS má na ní pouze rybolovné právo. V tomto roce se plně rozvinula rybářská osvěta. Pro členy se konaly přednášky a byly promítány odborné filmy. Výbor též připravil pro své členy *Rybářskou veselici*, do jejíž přípravy se aktivně zapojily i manželky rybářů. Na nákup nových sítí schválil výbor dne 15. 12. 1950 částku 100 000 Kčs.

Dne 19. 4. 1951 spolek přihlašuje k registraci u poříčího plavebního úřadu v Ústí n. L. kluzák s pomocným motorem jako hlídkový člun. Poříční hlídkový sbor zadržel v tomto roce 7 pytláků. Členská schůze 25. 5. 1951 se zabývala možností výstavby rybářského domova u obilního skladiště. Členové se zavázali přispět dobrovolnou prací, ale chybí to nejdůležitější – finanční prostředky. 55. valná hromada dne 15. 7. 1951 vytyčila pro následující období úkol zřídit násové rybníčky v Nížebohách, Horních Beřkovicích a v Mnetěši. Zároveň se mění název spolku na „**Lidový rybářský spolek v Roudnici n. L.**“ Celkem úspěšný rok skončil bilancováním výlovů do sítí. Ty se opakovaly 10x, bylo vyloveno 3362 kg ryb a tržba za jejich prodej činila 48 925 Kčs.

V roce 1952 byrokraticky direktivním způsobem začíná uplatňovat svou nadvládu v rámci nové celostátní organizace *Krajská oblastní pobočka rybářského svazu v Ústí nad Labem*. Výbor našeho LRS to těžce nesl, zejména množící se agendu různých písemných hlášení v krátkých dodacích termínech. Jako projev určitého vzdoru se výbor snaží o zachování revírů č. 10 – 13 na Labi a doksanského na Ohři, které dříve patřily okresu Roudnice n. L. Toto snažení vyšlo pochopitelně naprázdno, na druhé straně se však rozvíjely dobré sousedské vztahy s LRS ve Štětí. V průběhu roku 1952 byly dodány 3 ks nových sítí z Krnova za Kčs 73 400,- a k zabezpečení výlovů na Labi byla postavena 10 metrů dlouhá loď. Začínají se evidovat brigádnické hodiny, kterých bylo za tento rok odpracováno 3115.

Teprve v roce 1953 byly řešeny vleklé spory a nejasnosti kolem členské základny a vymezení revírů. Krajská oblastní pobočka rozhodla o zařazení členů podle přísl. místa bydliště do spolků ve Štětí, v Roudnici n. L., Lito-měřicích a v Libochovicích, zároveň i nařídila vyrovnání peněz mezi těmito LRS za dosud vydané povolenky, pokud tímto rozhodnutím došlo u člena ke změně.

Po měnové reformě je na červnové schůzi konstatován tento stav pokladny LRS:

na zarybňovací fond	6 653,35 Kčs
na správní výlohy	7 915,51 Kčs

Zjara roku 1954 uzavřel náš LRS novou smlouvu o nájmu rybářských pozemků, a to s Krajskou vodohospodářskou správou. Platnost smlouvy byla do roku 1960 za roční nájem 160,- Kč. Dále byl LRS přidělen pozemek o výměře 66 arů za hřištěm dnešního SK Roudnice n. L., tzv. prutník. Členové LRS začali hloubit strouhu souběžně s bývalou vorovkou za účelem svedení a vypouštění přebytečné vody z prutníku. Velká voda a poté nedostatek vhodných strojů práce přerušily a částečně i zmařily. Mimo tento pozemek dostal LRS od orgánů lidosprávy i Kapucínskou tůň o výměře 52 arů. 29. června 1954 – rok po měnové reformě – činí po zaplacení všech vydání zůstatek pokladny 37 988,- Kčs. Krajská organizace vytýká spolku, že má nejlevnější povolenky. Výbor na to nedbá a spolek je na své pozitivní hospodaření právem hrdý.

V roce 1955 se výbor opakovaně zabývá znečišťováním Labe průmyslovými odpady. Začíná období, kdy kvalita vody se plynule zhoršuje ... Se svolením KNV se dne 12. 6. 1955 konaly první rybářské závody na Labi v revíru č. 12. Zúčastnilo se jich 82 rybářů, 32 zaznamenalo úlovky o celkové váze 6,55 kg, všechny ryby byly vráceny vodě. Stav základny na přelomu let 1955–56 byl 356 členů. U příležitosti 60. výročí založení LRS se konala dne 26. července 1956 lidová veselice „Pod lípou“. Tento rok byl později hodnocen jako jeden z nejlepších v otázce zarybňování tekoucích vod, neboť spolek vysadil plůdek štiky, candáta a s tím násady lína a kapra v celkové hodnotě 32 000,- Kčs (např. kapra bylo 16 178 ks).

Mimořádná členská schůze dne 11. ledna 1957 schválila návrh nových stanov **Československého rybářského svazu** a projednala otázky reorganizace celokrajského rybolovu. O půl roku později, 6. 7. 1957, se na výroční schůzi mění název spolku na **Místní organizaci Československého rybářského svazu!** (Vzniká tak zkratka MO ČRS, která přes všechny další změny přetrvala dodnes.) Dne 15. září 1957 se konal 1. sjezd Čs. svazu rybářů v Praze. Za zásluhy v hospodářsky obětavé práci za posledních 12 let obdržela naše MO od ÚV ČRS putovní vlajku a čestné místo v pracovním předsednictvu sjezdu. Na sjezd byl delegován hospodář p. **Jaroslav DRBA**. Ihned po sjezdu začala kampaň spojená s vydáváním nových členských průkazů Čsl. svazu rybářů.

8. ledna 1958 se uskutečnilo první školení žáků v předpisech o rybolovu, poznávání života ryb a o ryb. technice. Ze 109 pozvaných se zúčastnilo 43 žáků a tak další kurs se konal v únoru t. r. V dubnu 1958 byla organizace seznámena s plánovaným zahájením provozu papírny ve Štětí, kde nebude žádné zařízení na čištění odp. vod. MO ČRS toto oznamuje ONV a důrazně žádá o zákrok... Na oslavách 1. máje 1958 měla MO v průvodu alegorický vůz v podobě rybářské lodi se vztyčenou sítí. Na podvozku auta byly po stranách akvária s rybami, na síti pak připevněny nápisy se závazky rybářů. Tento vůz byl ze všech 40 zúčastněných vyhodnocen jako nejlepší. Na prosincové schůzi oznámil předseda Josef Hampl, že byly dohodnuty strojní zemní práce na rybníku a Kapucínské tůni s místní STS. Práce měly začít již od ledna 1959 za cenu 2,25–2,50 Kčs/1 m³.

Ze zachovalých statistik můžeme uvést, že za poslední uvedené dva roky bylo v revíru LABE č. 11 a 12 uloveno:

	do sítí:	na udici:	celkem:
	kusů/kg ryb	kusů/kg ryb	kusů/kg ryb:
v roce 1958	2005/1137	8872/3068	10 877/4205
v roce 1959	2899/1765	7518/2812	10 417/4577

V roce 1960 zaznamenala organizace další pokles členů (ze 310 na 285). Za jeden z hlavních důvodů bylo považováno soustavné znečišťování vody v našem revíru, což se projevuje menšími úlovky a tím i menším zájmem o rybářský sport. 12. 3. 1961 se konala volební výroční schůze a 8. 7. 1961 slavnostní členská schůze k 65. výročí vzniku MO ČRS. Schůze přijala usnesení, aby členové, kteří jsou v MO více jak 10 let a dovršili věk 65 let dostávali povolenku zdarma. Do schůze došlo mnoho zdravic a blahopřání. Oblastní pobočka ČRS v Praze pozvala členy na jednodenní zájezd na Slapskou přehradu, kde by si mohli účastníci zdarma zarybařit. (Pozvání bylo přijato a 3. 9. 1961 se výletu zúčastnilo 40 členů.) Obec BARÁČNÍKŮ v Roudnici n. L. poslala zdravici, kterou citujeme:

*Šedesátpět let uplynulo, jako voda v Labi,
úlovek té práci kyne, někdy silný, jindy slabý.
Ať dnes všechny sladkovodní ryby, líni, štiky, kapři,
nejsou svědky sebemenší v práci chyby, ale jen vždy úspěch spatří.
Čistou vodu v Labi přejem – ne omaštěnou štětským olejem!
Úlovky vždy pro radost rybáře, abyste vždycky měli šťastné tváře.
Hodně zdaru,
na háček vždy řádnou rybu a nejen samé plotice,
to Vám přejí z plna srdce baráčníci z Roudnice.*

Úbytek členské základny se v roce 1961 přece jen zastavil a v dalších letech vykazovala MO ČRS mírný nárůst počtu členů (viz kap. „Statistika“). V roce 1962 jsme měli už 299 dospělých a 75 žáků. V tomto roce výbor řešil problémy spojené s dokončováním rybníka z odstavného ramene na Zálabí (zemní práce skončily v říjnu 1962) a hledal dobrovolníky pro práci s mládeží. Uspořádal ryb. závody v Libotenicích, letní slavnost Pod lipou (12. 8. 1962), podzimní výlovy i prodej ryb o vánocích (prodáno 830 kg). Zajímavé údaje ze sumářů úlovků, které jsme v archívu objevili z let 1961 až 1979 díky mimořádné pečlivosti p. Drby, uvádíme rovněž ve „statistice“.

Výroční členská schůze 10. března 1963 uložila výboru, aby do 15. dubna 1963 ustavil pionýrský ryb. kroužek. Dále rozhodla zahájit chytání ryb na Kap. tůni domácími závody dne 5. 5. 63, zakázala rybolov na odstavném rameni na Zálabí a stanovila povinnost 15 odpracovaných brig. hodin pro každého člena MO ČRS. V letech 1964–1965 se výrazně zvýšil zájem o tůň i nový rybník na Zálabí, stejně tak o labíčka v Černěvsi a v Libotenicích, kde byla relativně čistší voda, než v samotném Labi. Jeho znečištění je v těchto letech jedno z nejhorších. Byl zakoupen pozemek v Podluskách o výměře 1 ha, který začal dávat MO ČRS krmivovou základnu. Dále MO převzala protipožární nádrž vedle tohoto pozemku (0,6 ha) od JZD Podlusky a krátce na to byly zahájena stavba skladiště a betonové vypustě rybníka. **Tento nový chovný rybník byl dokončen v roce 1964.** Po jeho odbahnění, rozšíření na konečných 1,75 ha a následné úpravě dna byl rybník napuštěn a ihned se započalo s chovem násady K-2 a L-2.

Dne 13. června 1965 se na členské schůzi MO ČRS seznámila s novým ZÁKONEM O RYBÁŠTVÍ, dále ocenila práci kolegů ČAPKA, KOLÁŘE a SUCHOMELA s rybářskou mládeží (151 žáků v kroužcích!) a kladně hodnotila další kulturní a společenské akce, např. zájezd na Lipno, rybářské závody aj. Rok 1965 byl vůbec velmi úspěšný, o čemž svědčí zvláštní odstavec v kap. „Statistika“. Za celkové výsledky získala naše MO ČRS titul **VZORNÁ ORGANIZACE SEVEROČESKÉHO KRAJE.**

Na počest 70. výročí MO ČRS byl vydán zvláštní odznak a zhotoveno tablo výboru (včetně jeho fotokopii). Slavnostní schůze se konala **12. června 1966** a za největší akci byla považována rybářská veselice v roudnickém přírodním divadle s bohatým programem. Byl znovu zorganizován týdenní zájezd na Lipno, ale z různých důvodů se moc nevydařil. Ryb se tam ulovilo dost, ale pro nepochopení ostatními členy MO ČRS výbor už další takové zájezdy nepořádal a rovněž tak pro malý zájem členů odřekl plánovanou mikulášskou zábavu. Hodně členů bylo tehdy jen pasívních, přesto zájem o členství roste a v roce **1967 bylo přijato 56 nových čl. MO ČRS**, což byl největší přírůstek z pohledu minulých deset let. Výbor v t. r. vydal **584 povolenek** (z toho bylo 415 ročních pro dospělé, 162 pro mládež a 7 krátkodobých). Předseda J. Hampl byl nejenom obětavým a uznávaným funkcionářem výboru, ale stál též na špici žebříčku ve výsledcích rybolovu. Pro zpestření uvádíme malý přehled nejúspěšnějších rybářů roku 1967:

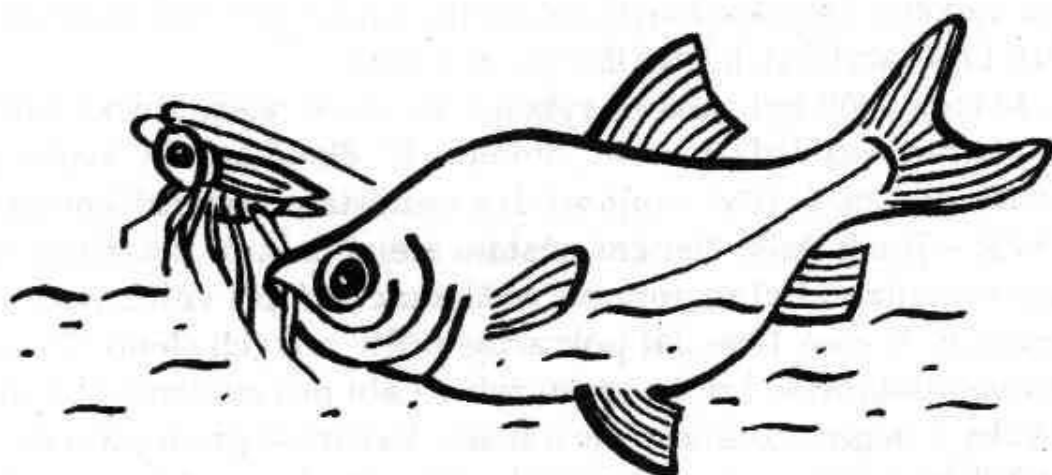
počet kusů ryb ulovených v r. 1967:		největší sumář váhy úlovků:	
1. Hampl	987 ks	1. Hampl	256,85 kg
2. Prepsl J.	315 ks	2. Prepsl J.	221,90 kg
3. Felčárek	281 ks	3. Janoušek	90,40 kg

Dramatické události na politické scéně roku 1968 nijak výrazně neovlivnily činnost MO ČRS, která zůstala plánovitá a držela se letitých zvyklostí, tradic a postupů. Stav čl. základny se opět zvýšil o 46 členů, výrazně se zlepšila práce s mládeží, které se věnoval především kol. **Václav KOLÁŘ**. Výbor řešil problémy spojené s plněním brigádnických povinností a rozhodl o vybírání zálohy 25,- Kčs/1 hod. s tím, že peníze budou vráceny jen po odpracování brigády. Krajský výbor s konečnou platností uzavřel spory o vrácení velkého Labíčka do našeho revíru L-11 a potvrdil platnost titulu VZORNÁ ORGANIZACE KRAJE i pro rok 1969.

Od 1. května 1969 byl zahájen rybolov na nové Nechranické přehradě, kteréžto skutečnosti řada našich „mobilních“ členů začala využívat. Na sjezdu ČRS dne 29. 6. 1969 vznikají dva samostatné republikové svazy – ČRS a SZR – jinak další členění zůstalo stejné a kupř. návrh na zřízení okresních organizací byl rozumnou většinou členů při vnitrosvazové diskusi zamítnut. V roce 1969 dál pokračuje příliv nových členů (73 osob za rok), zároveň pokračuje kritika stavu ryb v Labi pro evidentně se snižující kusové váhy a nepoživatelnost jejich masa. Rybaři se především na odstaveném labském rameni a na Kapucínské tůni. Pro lov na Nechranické přehradě si v t. r. zakoupilo povolenku 83 našich členů. Po tuhé zimě 1969–70 byly celostátní problémy se zajištěním rybí násady a tak i MO ČRS v t. r. vý-

jimečně nesplnila žádný ukazatel z plánu zarybnění a bylo vysazeno jen 100 tis. ks štičího plůdku.

Členové téměř absolutně nejevili zájem o pořádání kulturních akcí, zato velké přízni se těšily rybářské závody. Např. závodů pro dospělé se 2. 5. 1970 zúčastilo 143 závodníků, z toho bylo 29 hostů z 8 různých jiných organizací. Bez úlovku zůstala rovná stovka účastníků, zato zbylých 43 úspěšných lovců chytlo např. 118 mírových kaprů od 36 do 51 cm.

POSLEDNÍ PĚTADVACÍTKA

(LÉTA SEDMDESÁTÁ AŽ NAŠE ŽHAVÁ SOUČASNOST)

Účastníci výroční schůze 4. dubna 1971 si v jejím úvodu zavzpomínali na 75. výročí založení MO ČRS. Při této příležitosti blahopřáli kol. **Hamplovi a Bendlovi 50 rokům nepřetržitého členství v naší MO ČRS (!)**. Stav členské základny dosáhl na konci t. r. téměř „astronomického“ čísla 622 členů. Byl to jev typický pro celou krajskou organizaci, proto KV přijal rozhodnutí, aby noví členové se před přijetím podrobili ověření znalosti rybářského minima. Násada slovená z chovných rybníků v Libkovicích pod Řípem a v Podluskách byla použita na zarybnění tůně a labského ramene, nepodařilo se však splnit plán zarybnění v př. dravců (Š, C, Su). 14. července 1971 organizuje V. Kolář první týdenní rybářský pionýrský tábor ve **Vodňanech** (na který výbor přispěl částkou 300,- Kčs). Tím byla zároveň zahájena konkrétní věcná spolupráce ČRS s Domem dětí a mládeže v Roudnici n. L., která se projevila především v občasném podílu DDM na činnosti ryb. kroužků a při pořádání žákovské soutěže ZLATÁ UDICE. V dalších letech byl druhým garantem činnosti mládeže kol. **Jaroslav KOBLÍŽEK**. **Tábory ve Vodňanech se pak pořádaly prakticky pravidelně každé léto až do roku 1992.** (Bližší údaje najdete v kapitole „Paměti“, v části nazvané VZPOMÍNKY NA VODŇANY.)

Kupní smlouvou ze dne 24. 1. 1972 byl za úřední cenu do majetku MO ČRS převeden pozemek pro výstavbu rybníka v Podluskách. Práce probíhaly poměrně úspěšně, i když brigádnická aktivita početné členské základny byla slabá a tak největší podíl na zdárném průběhu akce měli NEZMAŘI O. Bendl a J. Hampl. ONV nakonec povolil místo tří propojených rybníků jen jednu větší plochu, která měla cca 350 m délky a 50 m šířky. **Souběžně s tím se bagrovala Kapucínská tůň, která tak byla prohlooubena na 2 m a po obou stranách rozšířena o 6 metrů.** Stavba pomocného skladu v Podluskách byla dokončena koncem roku 1973 a hned poté byl rybník zkušebně osazen kaprem K-2. Podzimní čl. schůze t. r. věnovala mimořádnou pozornost zlepšení činnosti rybářské stráže. Provedla výměnu $\frac{1}{3}$ jejích členů a od všech čl. MO ČRS byla požadována lepší znalost všech rybářských pravidel a předpisů. Proti členům, kteří nesplnili základní povinnost bylo učiněno rázné opatření a všem 97 čl., co neodevzdali ani v prodlouženém termínu úlovkové lístky, nebyla pro následující rok 1974 vydána povolenka!

Rok 1974 byl v únoru zahájen mimořádně úspěšným **1. rybářským karnevalem**, který skončil ziskem 6600,- Kčs pro naši pokladnu. Pokračovalo se v tradici domácích rybářských závodů (odděleně pro děti a dospělé). Brigádní činnost se zaměřovala již především na provoz a údržbu stávajících zařízení. Pokračovala produkce násady štiček ve 3 nových rybníčkách dokončených v r. 1971 u Kapucínské tůně, hodně času zabraly detailní dokončovací práce v Podluskách.

Bohužel, nic na světě není dokonalé, zvláště tam, kde hraje hlavní roli lidský faktor. Pro alespoň velmi stručné hodnocení dalšího období v duchu této části Almanachu nám dodnes chybí archivní podklady za období od 24. 3. 1974 až do 31. 12. 1977 a dále z let 1982–1985. Naštěstí se zachovala alespoň základní statistika o počtu členů a množství úlovků, takže v 6. dílu naší kroniky úplně bílá místa nejsou.

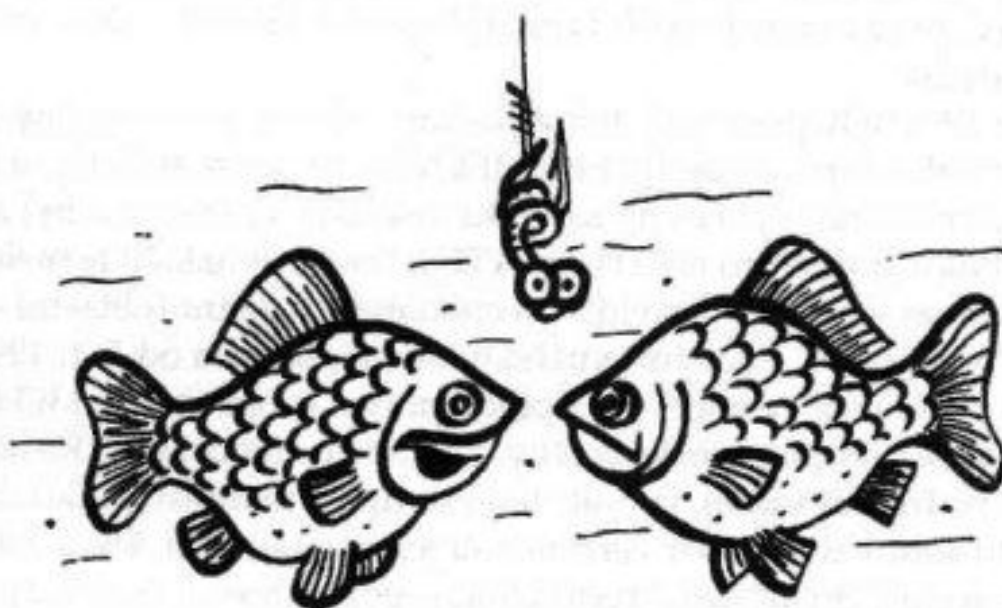
Dále tedy můžeme konstatovat, že na výroční schůzi **19. března 1978** bylo přítomno **374 členů** (což byla při dosažených 61,25 % členské základny výborná účast), že proběhly, již podruhé podle nových stanov ČRS, volby výboru na **tříleté funkční období** a že byl na 100 % splněn celkový plán zařbňování, včetně vyrovnání letitého skluzu v násadě candáta. 8. 4. 1978 byl po předchozím výlovu vypuštěn rybník v Podluskách z důvodů melioračních prací v jeho okolí a výbor usiloval o zajištění mechanizace na jeho odbahnění. Dobře byla v té době hodnocena práce se žáky do 15 let, 2 kroužky pracovaly v přímo v Roudnici n. L., po jednom pak v Libotenicích, v Dobříni a ve Vrbici. Probíhala též systematická příprava závodního družstva žáků, které dosáhlo pěkných úspěchů na okresní rybářské olympiádě v Lovosicích.

V letech **1979 až 1980** bylo rozhodnuto o zavezení rybníka Na Zálabí pro účely nového hřiště TJ Spartak Roudnice n. L. a jako náhradou bylo povoleno rozšíření Kapucínské tůně o plochu, která zavezením rybníka zanikla. Podařilo se po mnoha peripetiích a zdrženích dokončit odbahnění rybníka v Podluskách, který v r. 1980 po vynucené přestávce znovu vyprodukoval rybí násadu.

V roce 1980 byli nejlepší členové žákovského závodního družstva zařazeni do okresní reprezentace a v krajském kole se družstvo umístilo na 4. místě. To mohlo být mnohem lepší, kdyby naši mladí rybáři dovedli zacházet s muškou, což byla disciplína, která byla zařazena až od krajkého kola a náš kroužek neměl potřebné vybavení na příslušný trénink. Bohužel, úspěchy naší mládeže z 80. let jsou v historii MO ČRS zatím jen výjimečnou, ojedinělou epizodou. Skutečné mravenčí práci s mládeží (jejíž výsledky se bohužel nikdy neprojeví okamžitě) zdarma a ve volném čase se u nás z různých, často i pochopitelných důvodů nechce nikdo věnovat. Kolikrát na výborové či členské schůzi zaznělo ono pověstné „... mělo by se s mladými

NĚCO dělat ...! V naší organizaci prakticky nikdo jiný, než kol. Kolář a Koblížek, nevydržel delší čas se dětem věnovat. Nelze se divit, že nakonec i jim s přibývajícím věkem došly síly a trpělivost, takže další podobné úspěchy v žákovských soutěžích už dodnes v naší MO ČRS nikdo nezopakoval. Zbývá tedy doufat, že snad se někdo nový na prahu druhé stovky existence MO ČRS najde a bude ochoten našim potencionálním novým členům ČRS předat své zkušenosti a dovednosti.

Důležitou akcí roku 1981 bylo zahájení stavby rybářského domova pod mostem. Budova klubovny a kanceláře byla dokončena po roce a hned v následujícím r. 1983 bylo započato se stavbou garáže u tohoto objektu. Tím však nebylo budovatelskému úsilí výboru učiněno zadost. Zároveň byly zahájeny práce na rekonstrukci objektu v býv. Koněvově parku, kde mělo vzniknout zařízení pro činnost mladých rybářů. Tyto zcela zchátralé prostory v těsném sousedství místního gymnázia (ale v mimořádně pěkném přírodním zákoutí města), které kdysi patřily roudnickým skautům a junákům, přidělil MO ČRS tehdejší Městský národní výbor z velice bohubilého důvodu, aby NĚKDO tyto prostory znovu pro potřeby mládeže upravil. (Předtím to měli přiděleno mladí „svazáci“, kteří však jen pomáhali zubům času dílo zkázy dokončit.) Mnoho členů, zejména otců mladých rybářů, v čele s vedoucími kroužků MR v dalších letech postupně plnilo předsevzetí a v roce 1986 byl objekt dokončen. Vzniklo dílo téměř půlmilionové hodnoty a hned po kolaudaci budovy se uskutečnila výměna dvou turnusů dětí z Vodňan za náš tradiční rybářský tábor v jejich městě, o kterém již byla řeč. Klubovna pak sloužila schůzkám a pro školení mladých rybářů, objekt byl využíván i pro akce místního Domu dětí.

V roce 1985 bylo ještě vybudováno skladiště u chovného rybníka za tůň, kde byly upraveny a oploceny břehy. Výbor zakoupil nové rybářské sítě a uskutečnil první odlovy bílé ryby pro potřeby KV ČRS v Ústí n. L. V letech 1987 až 1989 pokračovala činnost MO ČRS v tradici let minulých a kromě každodenních starostí o provoz chovných rybníků, sledování čistoty vod, výkonu práva rybářské stráže a dalších neodmyslitelných složek života rybářské organizace výbor usiloval o možnost legálního rybolovu na pískovně v Dobříni a na právě dokončeném veslařském kanále v Račicích. V prvním případě se Dobříň dostala formou doplňku na soupisku krajských revírů v roce 1990, na veslařském kanále v podstatě nechytáme dodnes. Spory o tuto vodu přetrvávají a lze říci, že ji naše MO ČRS pustila více či méně ze zřetele – spíš nám vadí totální uzávěrka pískovny DOBŘÍŇ-II, kde jsou dosud námi vysazené ryby.

A máme tu rok 1989 a současnost úplně nejžhavější. Jak se daří roudnické MO ČRS na konci prvního století své existence ?

Mohlo by to být lepší, ale také mnohem horší. První výroční schůze, která již do jisté míry reagovala na společenské změny po listopadu 1989, se uskutečnila **7. dubna 1990**. Hlavními body programu byly samostatné diskuse kolem vratného veslařského kanálu v Račicích, vymezení hranice odvodů fin. prostředků za brigády na konto KV ČRS, zavedení místní povolenky a hájení ryb podle celosvazové vyhlášky. **Ve volbách nového výboru bylo tajným hlasováním zvoleno 15 členů a 3 čl. revizní komise.** V samostatné volbě předsedy (výběr ze dvou kandidátů) dostal rozhodující většinu hlasů kol. **Miloš BROTÁNEK**, místopředsedou byl zvolen **Jiří FRANC**, obsazení ostatních funkcí (*hospodář, jednatel, účetní, etc.*) zůstalo beze změn.

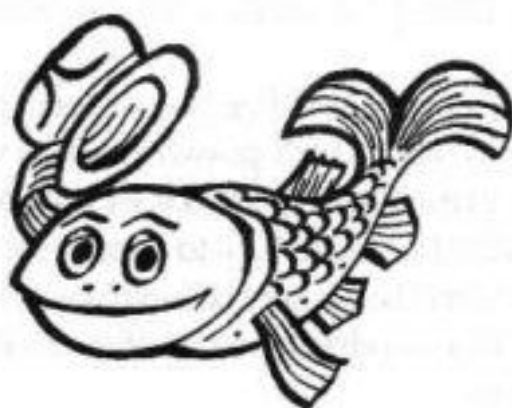
V roce 1991 byly postupně dokončovány vnitrosvazové změny. Některé MO ČRS (jako např. sousední MO MĚLNÍK) se osamostatnily, u nás byla jen Kapucínská tůň vyhlášena za vodu místního významu a byl na ní povolen rybolov pouze pro naše členy. Výbor musel vynaložit nemalé úsilí na seznámení se s novými pravidly hospodaření územní (oblastní – bývalé krajské) organizace, s novým rybářským řádem platným od 1. 1. 1992 a zvykat si na zvýšené pravomoci dané plnou právní subjektivitou MO ČRS. Přicházely nové celospolečenské změny, z nichž do života MO ČRS nejvíce zasáhl **tzv. restituční zákon**. Jakmile ten vstoupil v platnost, prakticky všechny hlavní součásti majetku vlastního či jen pronajatého, který MO dosud měla, se dostaly do nějakého restitučního sporu. Dnes, v době kdy uzavírá-

me textovou část tohoto Almanachu (říjen 1995), máme přece jen v některých otázkách jasno.

První a velmi „bolavou“ ztrátou byl nedávno dokončený objekt pro mladé rybáře v býv. Koněvově parku. Zde jsme byli Městským úřadem v Roudnici n. L. vyzváni, abychom neprodleně předali objekt místním skautům. O náhradě se začalo konkrétně hovořit až v roce 1995 a Měst. úřad se zavázal udělat vše pro to, **aby jedna morální a materiální křivda nebyla odstraněna křivdou jinou.** Máme přísliben náhradní objekt, o kterém však zatím nelze dělat předčasné závěry. Důležité je, že postoj městského úřadu se změnil správným směrem a že jsme tzv. v pořadí... Do soudního sporu se dostal i objekt rybářského domova. První verdikt soudu vyzněl jednoznačně ve prospěch naší MO ČRS, stejně kladně byla vyřešena otázka navrácení Kapucínské tůně rodu Lobkowiczů. Naopak, rybník v Podluskách nám už 3 sezóny nepatří, zde zase jde do sporu iniciativně naše MO ČRS. Momentálně nás znepokojuje možnost plné privatizace vody v dobříňské pískovně, která se začala slibně rozvíjet jako zajímavá rybářská lokalita.

Co nás však těší, je prokazatelné zlepšení vody v samotném Labi, které nastalo právě v hodnocené „poslední pětiletce“ naší historie (viz kap. „Labe a jeho využití“). Škoda, že výrazně poklesla aktivita jednotlivých členů naší MO ČRS a že bohužel přibývá těch, pro něž je rybářská legitimace a povolenka **průkazem k tzv. masaiřině, která nemá se sportovním rybolovem, s rybářskou etikou či s ochranou přírody pranic společného.** Výbor proto vyvíjí snahu, aby akce připravované k oslavě mimořádně významného výročí v životě naší organizace byly motivem k zamyšlení každého z nás, kdo máme rybařinu rádi a komu zároveň není přírodní rovnováha lhostejná.

Do druhé stovky nemusíme hledět ani přes růžové brýle, ale v žádném případě ani pesimisticky. Organizované rybaření nepozbývá svého smyslu a základní životodárný přírodní živel zvaný VODA stojí za to, abychom o něho pečovali, byť třeba jen prostřednictvím našich oblíbených tvorů – ryb, rybek, rybiček ...

LABE A JEHO VYUŽITÍ

Lidé, kteří se záměrně či náhodou usídlili v těsné blízkosti nějaké řeky, odpradáвна využívali jejích darů. Rybolov sloužil jako hlavní či doplňkový zdroj obživy, tekoucí voda jako přirozená dopravní cesta.

Řeka Labe měla a má velký význam pro celé Čechy. Slouží nejen k vnitrostátní, ale i k dálkové mezinárodní dopravě. Obchodníci ji využívali již v 7. století v říši Sámově. Zprávy z 10. století hovoří o plavbě vorů do Magdeburku a dovozu soli po Labi do Čech. Od poloviny 12. století byl vyvážen cín z Krupky, později obilí, pivo a stavební kámen.

Píščiny, skaliska, ale i první vodní stavby – mlynářské jezy – ohrožovaly rozvoj plavby, a tak bylo nutné přikročit ke splavňovacímu procesu. Za Karla IV. byly vylámány skály u Střekova a Dolního Gruntu, jinde byly později prokopány píščiny a prohloubeno řečiště. Regulace a jiné úpravy labských břehů pokračují dodnes. Mezi námi žije řada pamětníků období let 1923 až 1930, kdy státní zakázky na zpevnění břehů některých úseků Labe od Kolína do Děčína znamenaly pro tisíce nezaměstnaných vítanou pracovní příležitost. V živé paměti máme stavbu losického překladiště uhlí pro elektrárnu Chvaletice, které předcházelo splavnění Labe až do Pardubic.

V roce 1821 podepsali zástupci polabských států smlouvu, která pod názvem „*Labská plavební akta*“ prohlásila Labe od Mělníka až po Hamburk za mezinárodní řeku. Tím byla zrušena obchodní a plavební privilegia polabských měst i lodnických cechů a Labe se tak stalo svobodnou řekou pro lodě všech polabských států. V třicátých letech 19. stol. dozrál čas k zavedení paroplavby na Labi. V r. 1837 počal brázdit labskou vodu parník Königin Maria, který dne 14. 6. 1838 připlul při své zkušební plavbě až do Děčína. První český parník BOHEMIA se vydal na plavbu z Obříství u Mělníka do Drážďan v r. 1841. Zdařilý počátek paroplavby odstartoval rozvoj moderní vodní dopravy. Technický pokrok přináší stále nové a nové změny, a tak u nás spolu se železnicí zmizely parní stroje i z labské vodní cesty. Dnes jsme zvyklí na to, že tlačné remorkéry nás občas vyruší v momentě, kdy právě nějaká nenasytná štika začala ochutnávat naši rybářskou nástrahu.

Každý opravdový rybář pozorně sleduje stav čistoty „své řeky“ a labská voda byla zejména v období let 1965 až 1985 považována za vodu pro rybáře více či méně „ztracenou“. Velké průmyslové podniky v Pardubicích, Kolíně, Neratovicích, ve Štětí, v Litoměřicích či v Ústí n. L. (a to není výčet zdaleka úplný) se v době „budování socialismu“ stavěly tak, aby co nejdříve produkovaly příslušné výrobky a teprve potom, někdy i s odstupem desetiletí, se někdo začal zabývat čištěním jejích odpadních vod.

Obrat k lepšímu nastal až v polovině osmdesátých let. Dnes, spolu s prokazatelně se zlepšující kvalitou vody, roste opět zájem o rybářské využití Labe. Řeka se pochopitelně už nikdy nevrátí do původního stavu, může se však stát v nejbližších několika letech významným rybářským tokem. Nesmí se však opakovat minulé chyby a doufejme, že čištění odpadních vod je dnes i zítra samozřejmostí.

Dříve bylo Labe řekou s jinými parametry. **Bylo především delší (jako celek možná o více jak 100 km) s členitým tokem bez jakýchkoliv pobřežních úprav a rozsáhlých příčných staveb !** Dnes má labský tok na území naší republiky délku 360 km a je na něm vybudováno 27 regulačních stupňů (zatímco na celém německém úseku Labe je jen jeden, a to Geschacht nad Hamburkem). O konkrétním druhovém bohatství ryb jsou údaje (podložené solidním vědeckým výzkumem) až z přelomu 19. a 20. století. Čerstvé údaje, umožňující určitá srovnání, máme z „Projektu LABE 1991–1993“. Tento rozsáhlý hydrobiologický a ichtiologický úkol byl široké rybářské obci prezentován v seriálu článků od Ing. Jiřího Vostradovského v časopisu RYBÁŘSTVÍ, roč. 1994 a 1995. Každý čtenář tohoto měsíčníku má tak možnost seznámit se jak se současným druhovým složením (v letech 1991–1993 bylo v úseku mezi Hřenskem a Bílou Třemošnou – od říčního km 1,5 až km 316,5 – zjištěno 32 druhů ryb), tak např. s problematikou vlivu příčných staveb na migraci ryb v řece, s výskytem tzv. tažných ryb, s možnostmi ovlivnění rybích populací umělou násadou či s nesmírně zajímavým dílem seriálu „*Jak chutnají ryby z Labe?*“ v čísle 1/95 tohoto časopisu. Doslova reklamou, vyzývající rybáře k návratu na labské břehy, je snímek současného předsedy naší MO ČRS kol. M. Brotánka s pěknou štikou (z odlovu provedeného při plnění výzkumného úkolu PROJEKT LABE) a s titulkem: „*Funkcionáři MO v Roudnici nad Labem začínají být opět spokojeni*“ (Rybářství, č. 2/95, str. 45).

Doplňkem uvedeného seriálu byl mj. příspěvek kol. Zdeňka Sýkory „*Ryby v Labi opravdu jsou*“ (č. 5/95, str. 149). Úryvky z celostátně prezentovaného svědectví člena naší MO ČRS nechť jsou „živou tečkou“ za touto kapitolou:

„*Chytám, nebo chcete-li, lovím ryby dlouhých 65 let, hlavně v rybářských revírech LABE 9–12, to je od Lovosic a Roudnice nad Labem až po Štětí a k Dolním Beřkovicům. V šedesátých letech jsem přestal věřit, že se ještě dožiji situace, že kromě pískovny ve Velkých Žernosekách ulovím v Labi candáta, navíc s tím, že jeho maso nebude páchnout štětskou papírnou a neratovickými chemikáliemi.*

Současný stav je více než potěšující. Přátelé rybáři, v současné době je v Labi mnohem více ryb, než zjistil jednorázový odlov (v rámci Projektu Labe – pozn.

red. almanachu). Ve středním úseku Roudnice n. L. bylo zjištěno 14 druhů stejně jako v Račicích. Skutečnost je ale i jiná. Bezesporu se v těchto lokalitách vyskytují candáti. Od malých roček, ulovených náhodou při lovu nástražních rybiček, až po 4–5kg krasavce. Totéž se dá říci i o štikách a mohu to dokázat svým úlovkem nebo mých přátel rybářů, kdy jsem byl lovu přítomen.

Nechybí ani úhoři. Málokdo se věnuje v současném podnikatelském spěchu jejich večernímu lovu, mnohým důchodcům to zase nedovoluje zdravotní stav. Ale skutečně zde jsou – mohl bych uvést jména těch šťastných, kteří kapitální úhoře předloni a loni ulovili. Výskyt jmenovaných kvalitních ryb je podle mých poznatků z mládí v současné době ovlivněn rozmnožením plevelných rybek. Jsou to zejména ježdíci. „Ševce“ najdeme všude, v revírech se rozmáhají také řízkové (hrouzci), na Podřipsku se jim tak říká. Z ryb vysazovaných v posledních letech dají se zde lovit i amuři, tolstolobíci a tolstolobci.

Dále se v popisovaném úseku začínají ve značném množství vyskytovat karasi stříbrní. Je zajímavé, že se dají ulovit jen před třením, které se shoduje s dobou výtěru bílých ryb. Když se do nich „trefíte“, nejsou vzácností jedinci s větší lovnou délkou než má kapr. Ale jen v době před třením, jinak jsou úlovky malé a náhodné. Ujišťuji vás, že je nemůžete vychytat nebo lovem v této době nějak ohrozit. Naopak, dejte na mé pozorování, za několik let doslova zamoří Labe. Je to jinak dobrá ryba, i když černou výstelkou dutiny břišní odrazuje od konzumace.

V povodí se vyskytují i oba druhy pstruhů. Viděl jsem chytit duháka kolem kilogramu a sám jich každoročně několik ulovím. Pod bývalými vorovými propustmi u jezů se vyskytují v hojné míře boleni. Ale ne každý se na ně specializuje a pro nás ostatní platí, že bolen se uloví více méně náhodně. Slibně se také začínají rozmáhat parmy. Při loňském snížení hladiny vody u jezů, vzhledem k prováděným úpravám plavebních komor, jsme jich pod nynější roudnickou slalomovou dráhou, zbudovanou z bývalé vorovky, vysvobodili několik desítek přehozením do hlavního toku.

Ozdravení a oživení vody dokazuje opět výskyt jepic koncem loňského srpna. Vytáhnete-li z vody nějaký stále potopený kámen, objevíte na něm velké množství šnečků, drobné pijavky a jiné živočichy. Při loňském letním poklesu hladiny mne potěšily i škeble rybniční o velikosti od 2 do 10 cm. A sedne-li vám na prut v tichém podvečeru krásný, modravý ledňáček jako mně, vrátíte se do dětských let, i když jste starcem nad hrobem. Výčet ryb ještě doplňuji jelcem proudníkem, kterých jsem (stejně jako téměř tříčtvrtkilových jedinců jelce jesena) ulovil několik na bílé červy. Všechna tvrzení mohu jmenovitě doložit a mám na ně svědky.

(ZDENĚK SÝKORA)

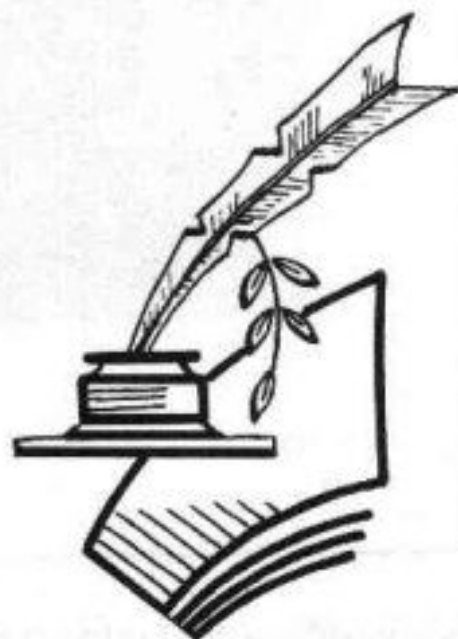
Sumčí svatba, repro z cyklu obrazů J. Randy

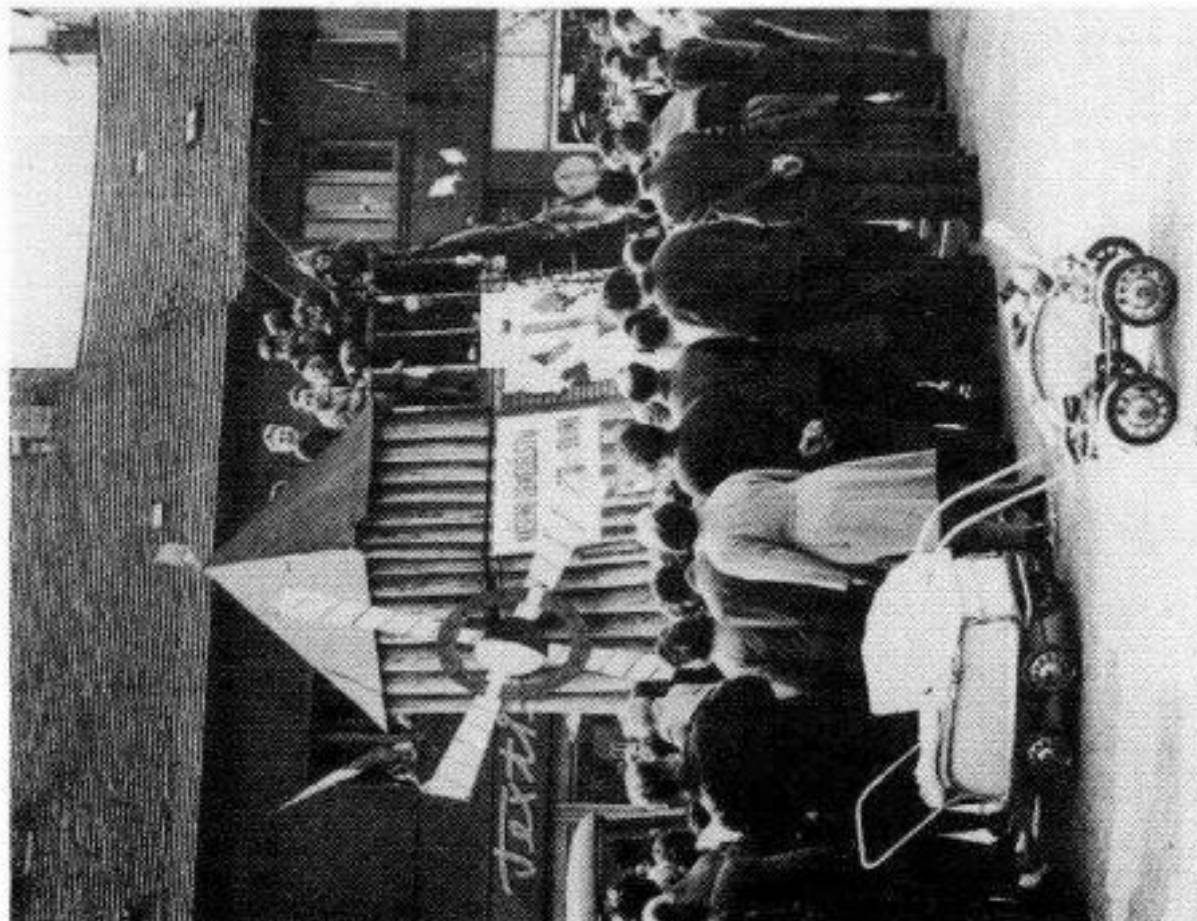
JAK TO BYLO S KRONIKOU?

V zápisu z výborové schůze, která hodnotila průběh oslavy 40. výročí spolku (28. 11. 1936, VS dne 7. 12. 1936) je obsažena výzva tehdejšího jednatele p. Švarce, „...aby členové darovali památky k historii 1. ryb. klubu v Roudnici n. L. Mohou to být sepsané vzpomínky, zápisky aneb jiné věci. Dokladů jest třeba k založení klubové kroniky. V této věci byla zvolena archívni komise ve složení Bengl, Přistoupil, Smolař.“ Před tím byl již v rámci příprav uvedené oslavy zvolen (na VS dne 14. 2. 1936) za kronikáře pan SÝKORA, který tuto funkci s rozpaky přijal a s podmínkou, že mu budou ostatní členové výboru nápomocni. Následující roky ukázaly, že tato funkce zůstala pouze formální. Také v 50. letech pokusy o založení kroniky vyšly bohužel naprázdno (zakoupena byla jen objemná pamětní kniha, která je dodnes plná čistých listů).

Když se blížilo 65. výročí založení našeho spolku, ujal se tehdy kulturní referent výboru MO ČRS p. Oldřich BENDL organizace jubilejních oslav a chtěl též vydat „památník“ – brožuru jako je tento almanach. Když zjistil, že archív organizace je velice obsáhlý a na sepsání almanachu je málo času, vypracoval v roce 1961 stručnou upomínku na minulé jubilejní ročníky. Jsou v ní především jmenné seznamy a dosti cenná tehdejší statistika členské základny. (Viz seznam použité literatury.) **Skutečná kronika (obsahující mj. fotokopie všech dochovaných cenných listin) byla založena až v době, kdy spolek načal devátou dekádu let své existence!** Prvních 5 dílů zahrnuje období od roku 1896 až do roku 1946 v současné době (podzim 1995) se píše 7. díl, zahrnující už i naši současnost. Na skutečnosti, že dnes máme unikátní dokument o své historii, má mimořádnou zásluhu náš dlouholetý člen pan Jiří Randa. Nejlepším vysvětlením okolností je citace z úvodního listu 1. dílu kroniky:

Na žádost místní rybářské organizace jsem se uvolil pracovat s 83letým odstupem na sepsání rybářské kroniky. Kroniku jsem začal psát dne 4. března 1979.

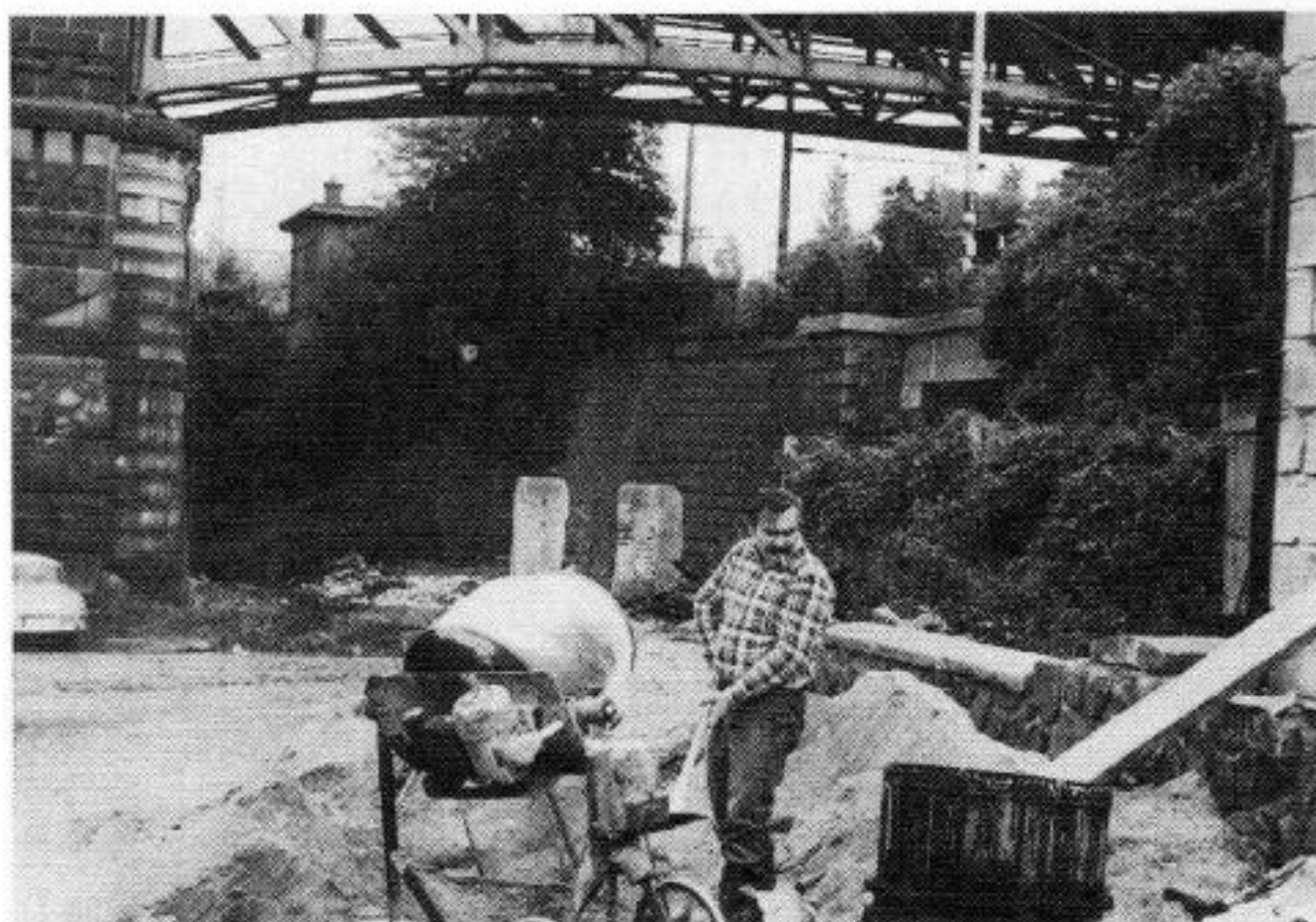

Obr. 2.: Alegorický vůz v průvodním průvodu roku 1961.

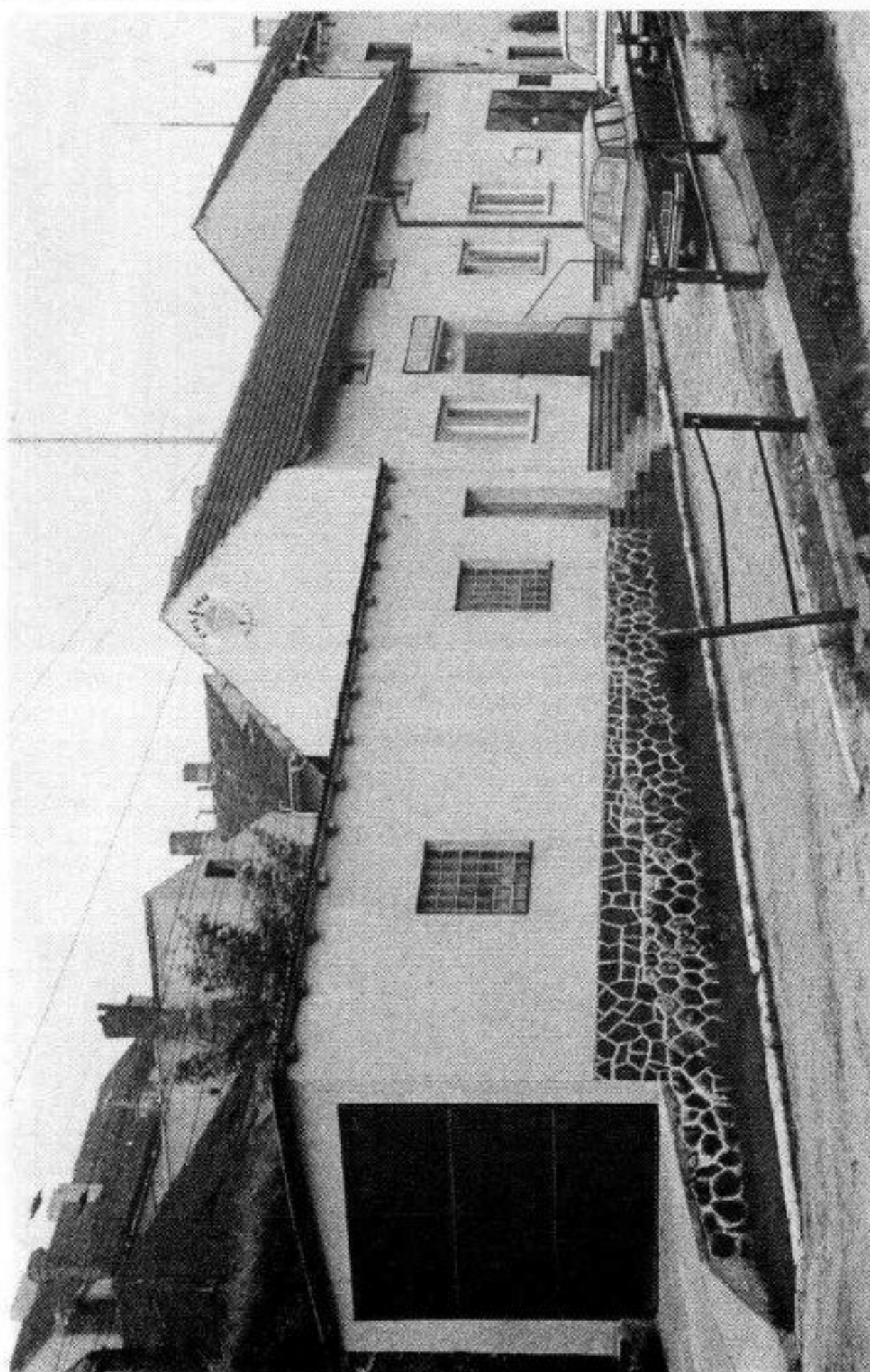

Obr. 1.: Jaroslav Drba (vlevo) a Josef Hampl při rybařských závodech 11. 5. 1975.

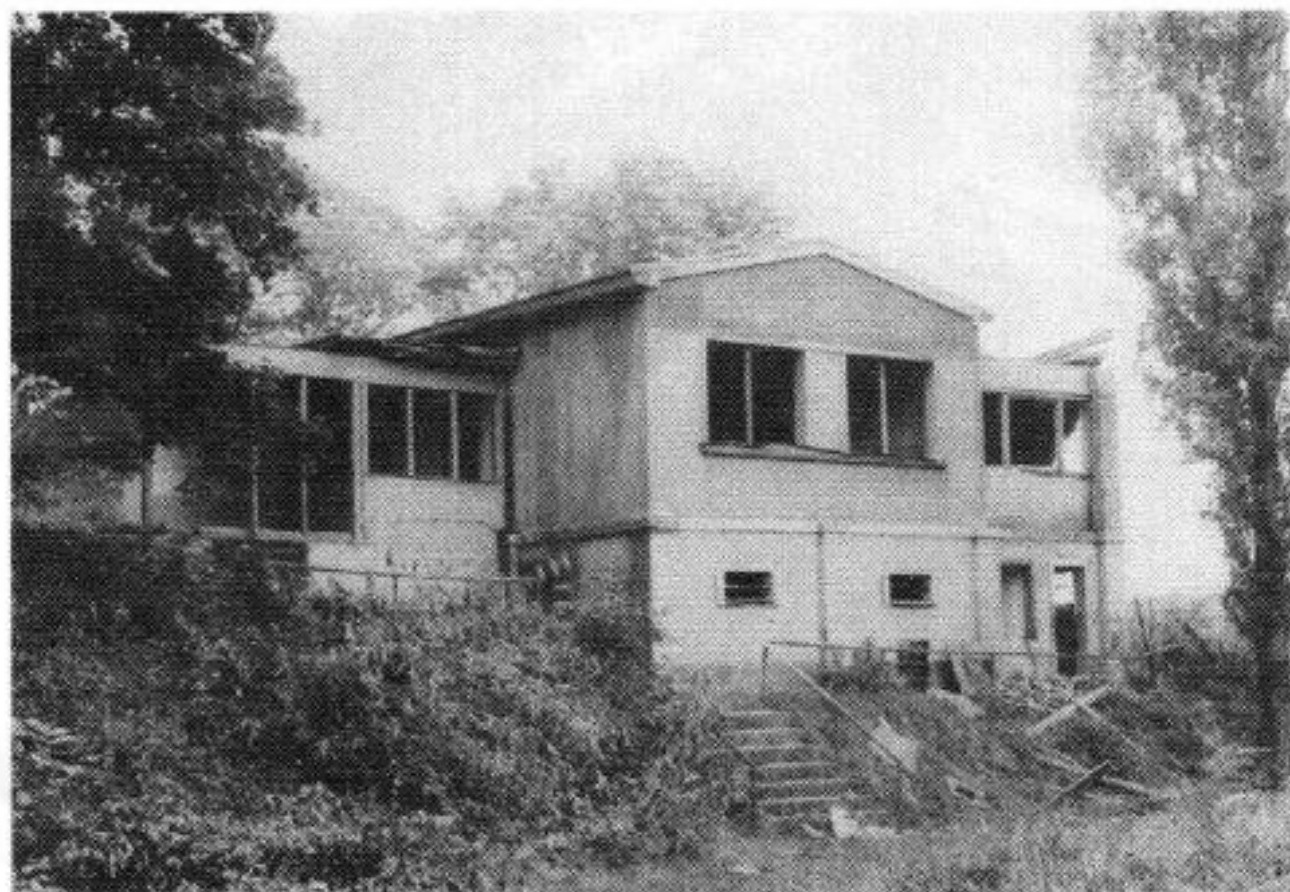

Obr. 3. a 4: Dvě momentky z budování rybářského domova pod mostem v roce 1981.

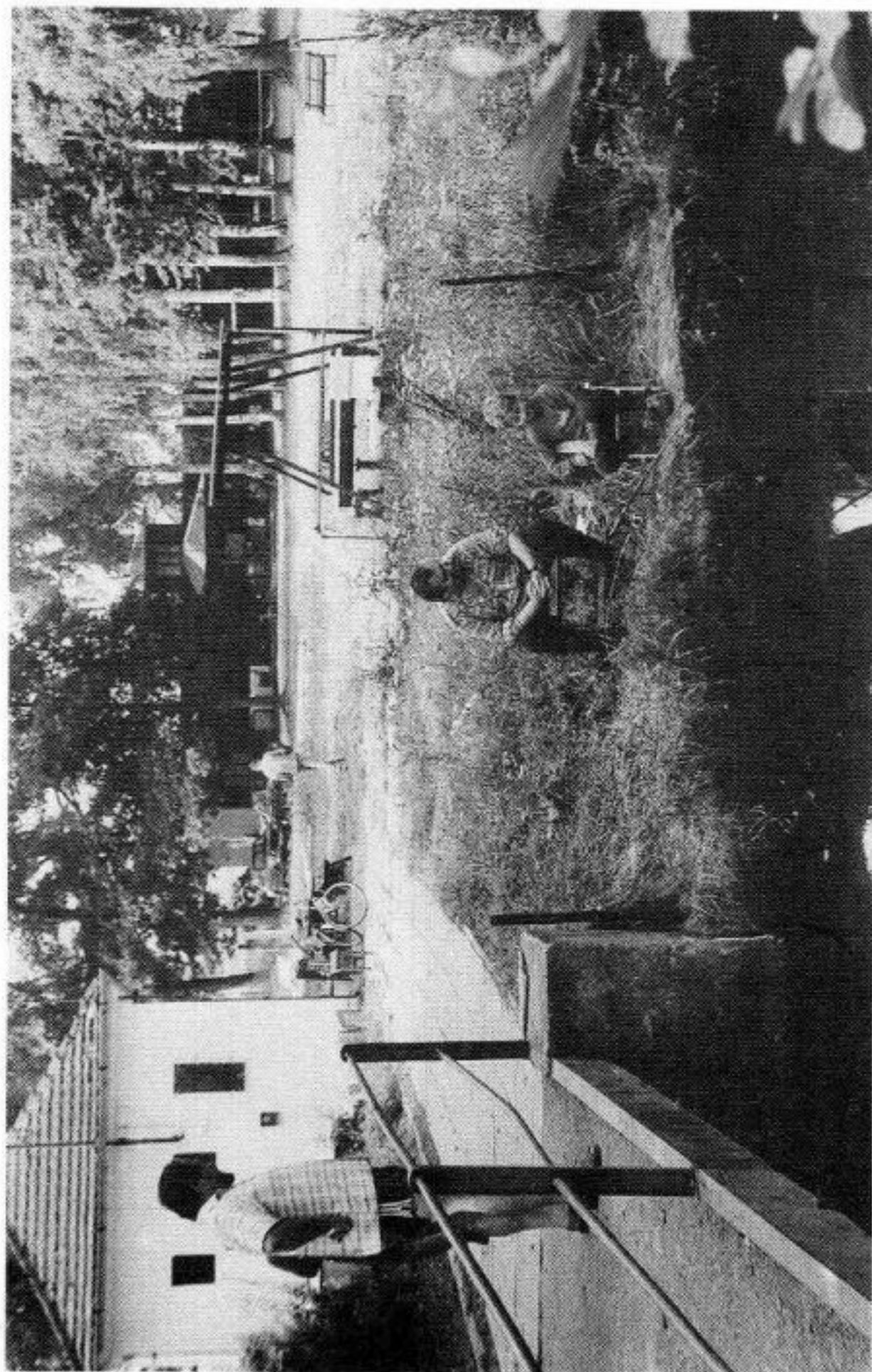

Obr. 5.: Naše klubovna, sklady a garáž v roce 1995.

Obr. 6. a 7.: Nahoře trosky objektu v bývalém Koněvově parku, z něhož (viz obrázek dole) vznikl po rekonstrukci v roce 1985 Dům mladých rybářů naší MO ČRS.

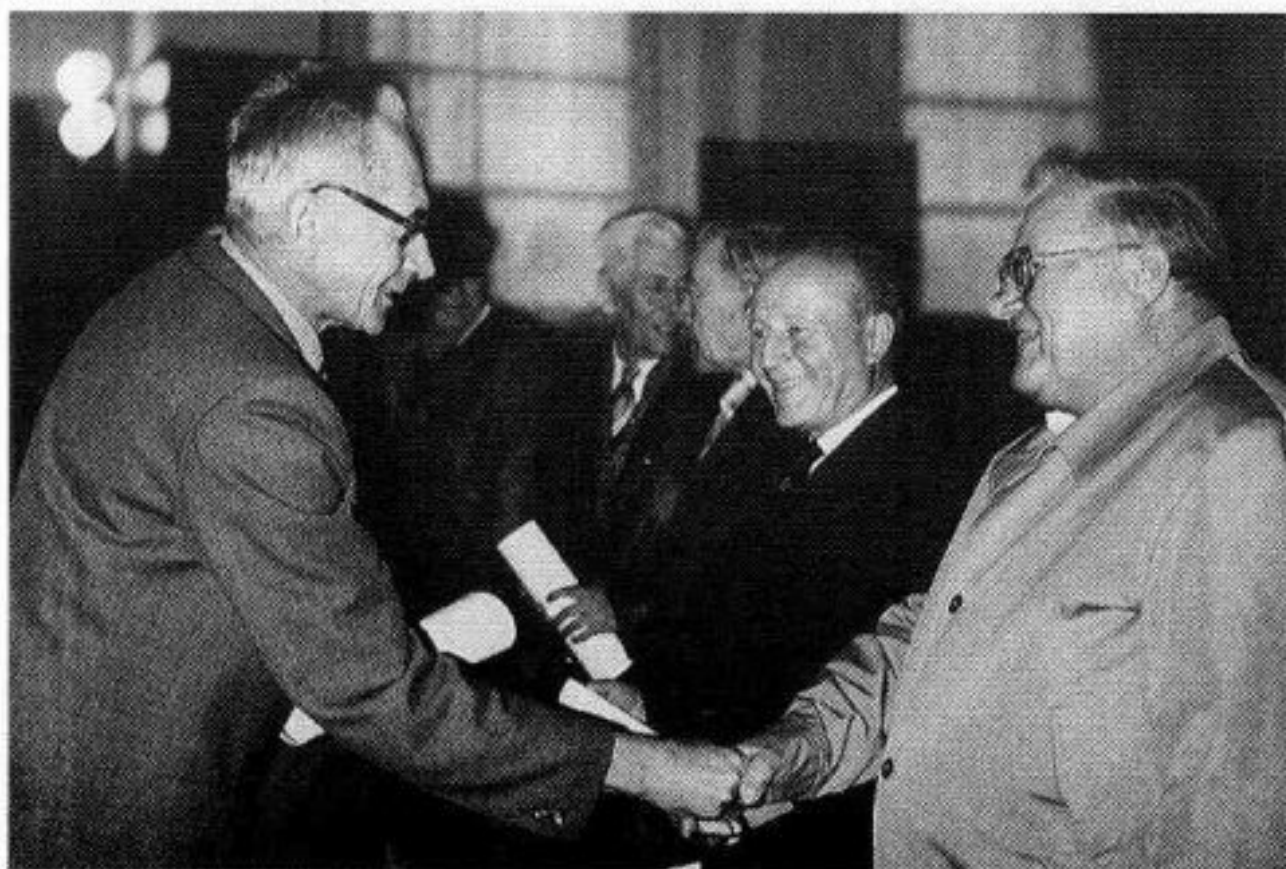

Obr. 8.: Celkový pohled do areálu základny mladých rybářů ve Vodňanech (foto z roku 1990 - JGR).

Obr. 9.: Dlouholetý člen výboru MO ČRS p. Jiří Dostál jako rozhodčí na soutěži ZLATÁ UDICE.

Obr.10.: Bývalý předseda výboru MO ČRS p. Václav Kolář předává svazové vyznamenání p. Miloši Hořenímu u příležitosti 90. výročí vzniku roudnické rybářské organizace.

ČSRS. MÍSTNÍ ORGANISACE V ROUDNICI N/L 1896—1966 70 LET

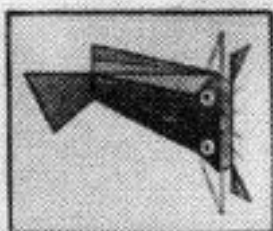
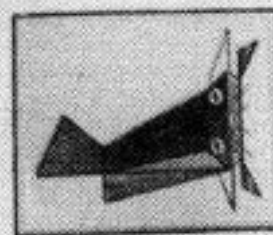

Tablo výboru MO ČRS v roce 70. výročí založení naší rybářské organizace

1896

100 LET TRVÁNÍ

1996

Tablo výboru v jubilejním 100. roce MO ČRS.

Bylo nutné prostudovat a roztřídit mnoho dochovaných listin a přečíst všechny dostupné zápisy z výborových a členských schůzí, včetně valných hromad od počátku založení rybářského spolku. Práce byla velmi obtížná a namáhavá, hlavně po psychické stránce. Tuto práci jsem dělal velmi zodpovědně, i když zápisy a kopie úředních listin, které kronika obsahuje, nevystihují plně dobu. Věřím, že tuto moji snahu docení další generace, že tato mnou zaznamenaná doba neupadla v úplné zapomenu-tí.

RANDA JIŘÍ

Nelze však opomenout další členy naší MO ČRS, kteří mají také záslužné podíly na uchování archivních dokumentů či zpracování podkladů pro kroniku. Jsou to především p. Václav Roudenský, současný rybář. hospodář MO ČRS p. Jiří TOČÍN a p. Jan Gratias, který pomohl zpracovat poslední díl kroniky a ujal se redakční práce na tomto almanachu.

Podpisky k obr. na str. 35 a 36:

Obr. 11 – Tablo výboru MO ČRS v roce 70. výročí založení naší rybářské organizace.

NAHOŘE: Josef HAMPL (předseda) a Jaroslav DRBA (hospodář).

1. řada zleva: Oldřich BENDL, Václav ŠÁRA, Marie Zelenková, Jaroslav Havlíček, Jaroslav FIŠER, Marie VESELÁ, Miloš BROTÁNEK, a Zbyněk PROKOP.

2. řada zleva: Jiří FRANC, Václav MICHL, Jiří DOSTÁL, Ludvík ČAPEK, Václav KOLÁŘ, Karel SUCHOMEL, Karel PROCHÁZKA, Josef PLIMEKE a Václav PAJKOT.

3. řada zleva: Josef MRÁČEK, Miloš HOŘENÍ, Josef ŠTĚPÁN, Josef HAJNÝ, Radoslav OPAT, Václav KNOTEK, Miroslav ŠTOLA, Josef CEJHON, Antonín HOUDEK a Oldřich KUČERA.

Obr. 12. - Tablo výboru v jubilejním 100. roce MO ČRS:

1. řada zleva: Miloš BROTÁNEK (předseda), Jiří TOČÍN (hospodář),

Ladislav SEKERA (místopředseda), Ivo ANTOŠ (jednatel).

2. řada zleva: Jaroslav HUSÁK (účetní), Jan GRATIAS (pokladník)

Václav KOLÁŘ, Jaroslav KOBLÍŽEK (ref. pro mládež), Zdeněk CUCHÝ (ved. sk. rybářské přísežné stráže).

3. řada zleva: Dušan POLLÁK (ref. pro kulturní činnost), Jiří DOSTÁL, František SCHERBAUM (předseda revizní komise), Petr ČMEJLA (člen RK).

SEZNAMY

– PŘEHLEDY

– STATISTIKA

ZAKLÁDAJÍCÍ VÝBOR Z ROKU 1896:

BASAŘ Jan, DOŠEK Jan, HAMERNÍK Jan, HUSÁK Jan, KNOTEK František, KOHOUT Václav, LACINA Josef, MAREŠ Václav, MIŇOVSKÝ Antonín, OLEXA František, RITTER Jakub, SLEPIČKA Rudolf, STREJCOVSKÝ Antonín, VOSTRÝ František.

PŘEDSEDOVÉ

od založení rybářské organizace
v Roudnici nad Labem:

1. STREJCOVSKÝ ANTONÍN, mistr v cukrovaru (předsedou od r. 1896 do r. 1902), tj. 7 roků.
2. NOVÁK ANTONÍN, obchodník, 1903–1905, 3 roky.
3. LABSKÝ LIBOR, úředník, 1906–1911, 6 roků.
4. ŠVARC VÁCLAV, obchodník, 1912–1915, 4 roky.
5. MIŇOVSKÝ ANTONÍN, mědikovec, 1916–1918, 3 roky.
6. PODZEMSKÝ JOSEF, restauratér, 1919–1920, 2 roky.
7. LABSKÝ LIBOR, vinárník, 1921–1923, 3 roky.
8. URBAN ALOIS, obchodník, 1924–1929, 6 roků.
9. FALTÝN FRANTIŠEK, četnický kapitán, 1930–1936, 7 roků.
10. HERCL JOSEF, ředitel MEVY, 1937–1944, 8 roků
11. PRCHLÍK JAN, řed. Legio-záložny, 1945–1950, 6 roků.
12. ŠÁRA VÁCLAV, slévač v Agro, 1951–1960, 10 roků.
13. HAMPL JOSEF, úředník ONV, 1961–1977, 17 roků (!!!)
14. HOŘENÍ JOSEF, ekonom n. p. GLAZURA, 1978–1981, 3 roky
15. KOLÁŘ VÁCLAV, ved. odboru Měst. úřadu, 1981–1990, 10 roků
16. BROTÁNEK MILOŠ, technik v ROSS, od roku 1990 dosud.

PRVNÍ RYBÁŘSKÁ STRÁŽ PRO KLUBOVÉ VODY ZVOLENÁ 29. 1. 1922:

Ferdinand BUREŠ, rolník, Židovice
Antonín HROUDA, hostinský, Libotenice
Jaroslav CHLÁDEK, strojník, Vědomice
František KOZÁK, nádražní zřízenec, Rce
Václav PALME, rolník, Lounky
Bohumil PETRÁŇ, nádražní zřízenec, Vědomice
Josef PODZEMSKÝ, restaurátér, Rce
Antonín POKORNÝ, nádražní dozorce, Roudnice n. L.
Jakub RITTER, tovární dělník, Rce
Bohumil ŠTASTNÝ, nádražní vrátný, Rce

SLOŽENÍ VÝBORU NA KONCI JEDNOTLIVÝCH PĚTILETÝCH OBDOBÍ:

Rok 1901 – 5. výročí organizace:

Jan BASAŘ, Bohuslav CRHA, Jan DOŠEK, Jan HAMERNÍK, František KNOTEK, Josef LACINA, Antonín MIŇOVSKÝ, Antonín NOVÁK, František OLEXA, František ROZTOČIL, Rudolf SLEPIČKA, Antonín STREJCOVSKÝ, Václav ŠVARC, Jakub RITTER, František VOSTRÝ. (15 členů)

Pokud jsou v dalších letech uváděna křestní jména zkratkou a příjmení malými písmeny znamená to, že jmenovaný člen výboru byl ve funkci už v předchozím seznamu. V přehledu jsou zahrnuti též členové revizní komise.

Rok 1906 – 10. výročí:

J. Basař, František BENGL, Antonín CEJP, B. Crha, J. Došek, J. Hamerník, F. Knotek, Václav KOHOUT, Libor LABSKÝ, A. Miňovský, F. Olexa, F. Roztočil, A. Strejcovský, V. Švarc. (14)

Rok 1911 – 15. výročí:

J. Basař, F. Bengl, J. Došek, Matěj CHODA, Karel CHROUST, F. Knotek, V. Kohout, L. Labský, F. Olexa, Václav PŘISTOUPIL, F. Roztočil, V. Švarc, Emil ŠPIČKA, Bohumil ŠTASTNÝ, Jaroslav VALENTA. (15)

Rok 1916 – 20. výročí:

Josef BYDŽOVSKÝ, J. Došek, F. Knotek, V. Kohout, Jindřich KRÁL, L. Labský, A. Miňovský, F. Olexa, V. Přistoupil, E. Špička, B. ŠTASTNÝ, J. Valenta. (12)

Rok 1921 – 25. výročí organizace:

Stanislav BOUŠKA, J. Bydžovský, Eduard FAYFRDLÍK, Josef HAMPL st., Stanislav KOŘEN, J. Král, Josef KRÁL, L. Labský, František MOCEK, Josef PODZEMSKÝ, Bohumil PETRÁŇ, V. Přistoupil, Josef SCHUBERT, Zbyněk STRÍBRNÝ, E. Špička. (15)

Rok 1926 – 30. výročí:

Oldřich BENDL, Vlastimil BETKA, Václav BENGL, Pavel ČECH, Josef EIBICHT, Václav HEŘMAN, Josef HUBÁČEK, Rudolf HYLMEK, Karel POSPÍŠIL, J. Podzemský, Karel RÁMEŠ, František ROUČEK, Josef STRÁDAL, Josef SÝKORA, E. Špička, Alois URBAN, Jaroslav VANDAS. (17)

Rok 1931 – 35. výročí:

O. Bendl, V. Bengl, Jaroslav ERBEN, P. Čech, Rudolf ČÍŽEK, J. Hubáček, František CHROUST, František FALTÝN, Ludvík KÜHNEL, Josef MALÝ, Antonín MORAVEC, Jan PRCHLÍK, Karel ŠESTAUBER, V. Švarc, Zdeněk ZIKMUND. (15)

ROK 1936 – 40. výročí:

V. Bengl, Jaroslav BLAŽKA, P. Čech, Jaroslav DRBA, F. Faltýn, Josef HERCL, Alois KOBILÁK, Antonín MIŇOVSKÝ ml., J. Prchlík, Anton RENC, J. Strádal, J. Sýkora, E. Špička, V. Švarc, František VARAN. (15)

ROK 1941 – 45. výročí:

Jiří BAJTLER, J. Blažka, V. Bengl, Alois CELER, J. Drba, František CHROUST, J. Hercl, Václav KÁMEN, Ferdinand KOCÁNEK, Josef KOFRON, Karel KŘIVÁNEK, Oldřich NOVÁK, František POKORNÝ, Václav PŘISTOUPIL, Bedřich SULAN, J. Sýkora, Václav ŠÁRA, Václav ŠEDIVEC, Jiří ŠTASTNÝ, Josef ULLER, František Vejlupek, Josef ZIMA. (22)

Rok 1946 – 50. výročí organizace:

O. Bendl, V. Bengl, Bedřich BÉR, Josef HAMPL, Antonín HOUDEK, F. Chroust, František JEHLIČKA, Ladislav JIRÁNEK, Josef KOLÁTOR, Alois KOŠTÁL, Rudolf KOUDELKA, K. Křivánek, Josef KUJAL, Ludvík LEDEN, Jaroslav NERGL, Vladimír PETRÁČEK, J. Prchlík, Václav SHÁNĚL, František RÁMEŠ, E. Špička. (20)

Rok 1951 – 55. výročí:

J. Bajtler, O. Bendl, V. Bengl, B. Bér, Josef ČERNÝ, J. Drba, Jan DOBIÁŠ, J. Hampl, Alois HOFMAN, Rudolf HOFMAN, A. Houdek, F. Chroust, Jindřich JANSÁ, F. Jehlička, Josef JIRÁT, V. Kámen, Jan KEJVAL, Jan KEJŘ, Bedřich KELNHOFER,

Karel KELTNER, Ladislav KLAIL, Bohumil LIPŠ, L. Leden, Miroslav MANŽEL, Milan NÁPRAVNÍK, J. Kujal, J. Nergl, Jaroslav NOVÁK, Václav PAJKOT, V. Petráček, Ing. Rudolf SLAVÍK, V. Šára, Josef ŠTÁSTKA. (33)

Rok 1956 – 60. výročí:

J. Bajtler, O. Bendl, Josef ČERNÍK, J. Černý, J. Drba, Jaroslav FIŠER, MUDr. Prokop FRANC, A. Hofman, A. Houdek, Miloš HOŘENÍ F. Chroust, J. Jansa, B. Kelnhoffer, K. Keltner, Ladislav KLEIN, Jiří KOPECKÝ, František MOCEK, V. Pajkot, Josef PLIMEKE, Jiří ROBEK, R. Slavík, V. Šára, Josef ŠTĚPÁN, Václav TOŠEK, Jaroslav VAJGRICHT. (25)

Rok 1961 – 65. výročí:

O. Bendl, Miloš BROTÁNEK, J. Drba, J. Fišer, Josef HAJNÝ, J. Hampl, Jaroslav HAVLÍČEK, A. Hofman, A. Houdek, J. Jansa, Josef MINAŘÍK, Josef MRÁČEK, V. Kámen, Václav KNOTEK, Bedřich KOLLER, V. Pajkot, J. Plimeke, F. Rámeš, Zdeněk SÝKORA, V. Šára, Josef ŠÁRA, J. Štěpán. (22)

Rok 1966 – 70. výročí:

Zdeněk ANTON, O. Bendl, M. Brotánek, Josef CEJHON, Ludvík ČAPEK, J. Drba, Jiří DOSTÁL, J. Fišer, Jiří FRANC, Josef HAJNÝ, J. Hampl, Jaroslav HAVLÍČEK, M. Hoření, A. Houdek, V. Knotek, Václav KOLÁŘ, Oldřich KUČERA, Václav MICHL, J. Mráček, V. Pajkot, J. Plimeke, Karel PROCHÁZKA, Zbyněk PROKOP, Karel SUCHOMEL, V. Šára, J. Štěpán, Miroslav ŠTOLA, Marie VESELÁ, Marie ZELENKOVÁ. (29)

Rok 1971 – 75. výročí organizace:

O. Bendl, M. Brotánek, J. Dostál, J. Drba, J. Fišer, J. Franc, Karel GERNER, J. Hampl, Jiří HOLITZER, Zdeněk HOLITZER, J. Hoření, M. Hoření, V. Kolář, Václav KULAS, Milan KUPEC, V. Michl, Radoslav OPAT, Jiří PREPSL, Svatopluk RYCHLÝ, J. Štěpán, M. Štola, Jiří TOČÍN, Miloslav ŽILKA. (23)

Rok 1976 – 80. výročí:

Ivo ANTOŠ, J. Dostál, J. Hampl, M. Hoření, Jaroslav HUSÁK, Jaroslav FRÝDA, Vlastimil KÁRA, Jaroslav KOBLÍŽEK, V. Kolář, Jaroslav KUŠINA, J. Mráček, S. Rychlý, F. Rámeš, J. Točín, Jiří ZDENĚK. (15)

Rok 1981 – 85. výročí:

I. Antoš, M. Brotánek, Miloslav CUCHÝ, Stanislav DANDA, J. Dostál, J. Hoření, J. Husák, J. Koblížek, V. Kolář, J. Kušina, Karel PLZÁK, Ladislav SEKERA, František SCHERBAUM, Jaroslav ŠPIČKA st., Jaroslav ŠPIČKA ml., F. Rámeš, J. Točín. (17)

Rok 1986 – 90. výročí:

I. Antoš, Josef BRABEC, M. Brotánek, M. Cuchý, S. Danda, J. Dostál, J. Husák, Jiří FRANC, J. Koblížek, V. Kolář, J. Kušina, Vlastimil PŠENICA, L. Sekera, F. Scherbaum, J. Špička st., J. Špička ml., J. Točín. (18)

Rok 1991 – 95. výročí:

I. Antoš, M. Brotánek, Petr ČMEJLA, S. Danda, J. Dostál, J. Franc, J. Husák, J. Koblížek, J. Kušina, V. Kolář, K. Plzák, Dušan POLLÁK, V. Pšenica, F. Scherbaum, J. Točín. (15)

VÝBOR V JUBILEJNÍM ROCE 1996 – 100. VÝROČÍ ZALOŽENÍ MO ČRS:

(tříletý mandát od výroční schůze dne 28. 3. 1994)

Miloš BROTÁNEK – předseda

Ladislav SEKERA – místopředseda

Jiří TOČÍN – hospodář

Ivo ANTOŠ – jednatel

Jaroslav HUSÁK – účetní

Jan GRATIAS – pokladník

Jaroslav KOBLÍŽEK – ref. pro mládež

Dušan POLLÁK – ref. pro kult. vých. činnost

Zdeněk CUCHÝ – vedoucí skupiny přísežné stráže

Václav KOLÁŘ

Jiří DOSTÁL

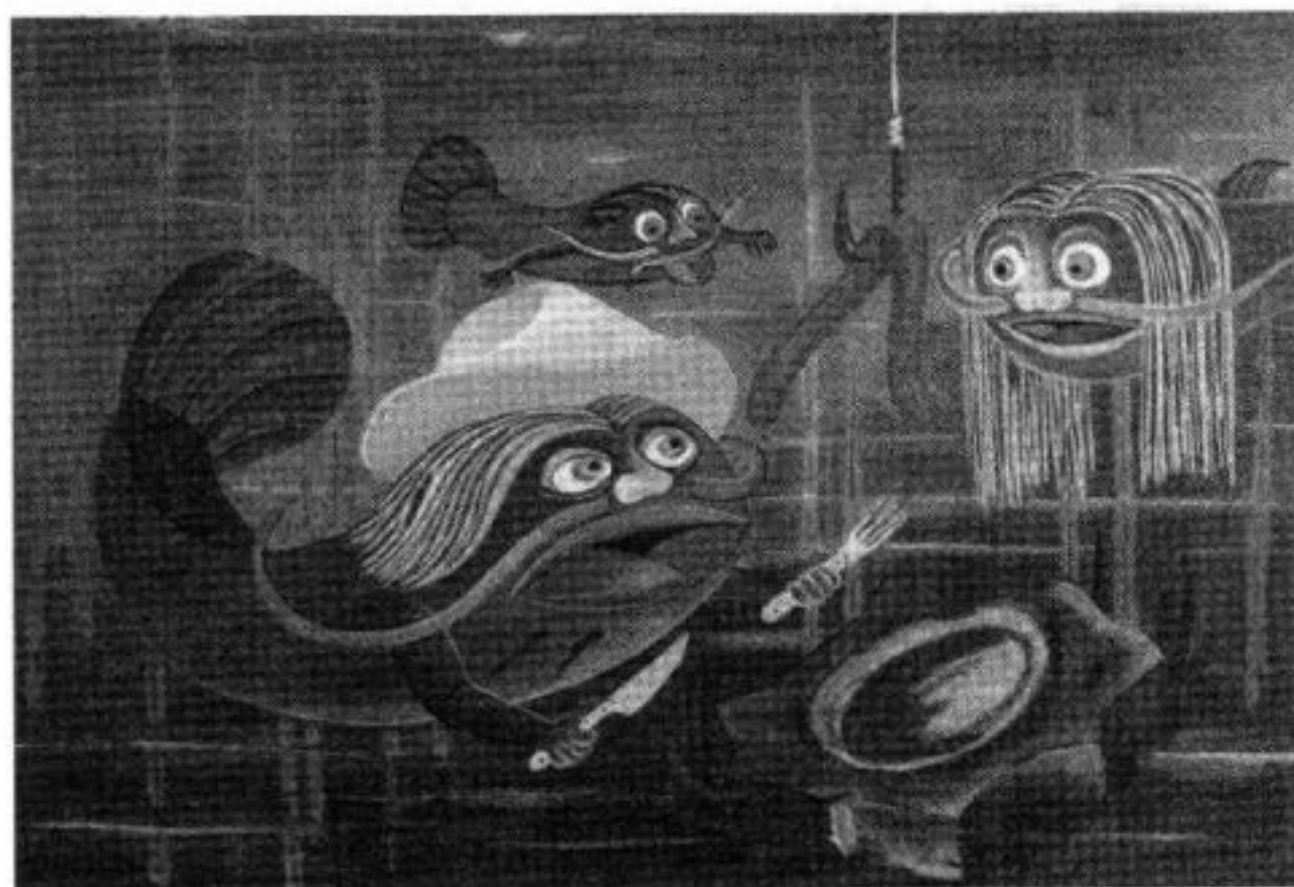
Jiří FRANC

Revizní komise:

František SCHERBAUM

Petr ČMEJLA

Karel PLZÁK

Sumčí hostina, repro z cyklu obrazů J. Randy

Údaje ze statistik, které se zachovaly v našem archívu za posledních 50 let činnosti MO ČRS:

(„?“ = údaje se v archívu nezachovaly)

Vývoj stavu členské základny: rok /počet dospělých členů:	Úlovky v revíru L-11 a L-12:	
	na udici:	do sítí:
	kusů / váha	kusů / váha
1946 – ?	-? - / 5 484 kg	-? - / 9 886 kg
1948 – ?	-? - / 4 810 kg	-? - / 6 045 kg
1949 – ?	-? - / 3 573 kg	-? - / 3 058 kg
1950 – ?	4 184 / 2 641 kg	8 979 / 3 304 kg
1954 – ?	4 063 / 2 065 kg	1 244 / 775 kg
1956 – 356	7 013 / 2 063 kg	8 793 / 3 665 kg
1958 – ?	8 872 / 3 068 kg	2 005 / 1 137 kg
1959 – 331	7 518 / 2 812 kg	2 899 / 1 765 kg
1960 – 310	? / ?	? / ?
1961 – 285	9 613 / 3 062 kg	3 507 / 2 488 kg
1962 – 299	10 748 / 3 168 kg	1 287 / 1 200 kg
1963 – 326	8 305 / 2 444 kg	2 511 / 1 772 kg
1964 – 341	10 671 / 3 750 kg	1 913 / 1 497 kg
1965 – 362	12 018 / 5 544 kg	752 / 210 kg
1966 – 375	10 209 / 4 769 kg	300 / 211 kg
1967 – 431 (+ 56)	9 440 / 4 440 kg	891 / 499 kg
1968 – 477 (+ 46)	10 434 / 3 580 kg	1231 / 816 kg
1969 – 550 (+ 73!)	8 071 / 2 355 kg	796 / 213 kg
1970 – 574 (+ 24)	9 856 / 3 303 kg	Od roku 1970 evidovány pouze úlovky na udice.
1971 – 622 (+ 48)	9 262 / 2 632 kg	
1972 – ?	11 247 / 3 836 kg	
1973 – ?	9 690 / 4 636 kg	
1974 – ?	12 501 / 6 313 kg	
1975 – ?	15 502 / 6 645 kg	
1976 – ?	17 054 / 6 362 kg	
1977 – ?	27 337 / 9 867 kg	
1978 – 611	14 865 / 6 642 kg	
1979 – ?	14 930 / 5 309 kg	
1980 – 483	15 711 / 7 041 kg	

ROK			1981:	1982:	1983:	1984:	1985:
Počet členů			487	494	549	560	547
Počet reg. mládeže	do 15 let:		120	144	150	142	146
	do 18 let:		18	13	10	13	19
Výdej povolenek:							
celosvazová MP/P			180/0	177/0	180/8	205/2	250/3
krajská roční MP/P			267/10	260/9	284/0	278/7	227/2
měsíční			4	4	5	5	5
14denní			2	0	0	1	1
týdenní			4	5	5	5	5
pro mládež	do 15 let		130	145	158	153	155/1
	do 18 let		28	13	15	13	15
Množství úlovků na udici							
celkem počet kusů			15840	9819	14875	8422	9466
váha (na celé kg)			6103	2822	6253	5438	6216
ROK			1986:	1987:	1988:	1989:	1990:
Počet členů			542	549	567	559	558
Počet reg. mládeže	do 15 let:		163	182	149	135	142
	do 18 let:		13	20	35	39	45
Výdej povolenek:							
celosvazová MP/P			260/2	262/2	279/2	276/3	340
krajská roční MP/P			227/4	218/3	221/6	231/2	131
měsíční			1	2	2	5	–
14denní			2	3	1	0	–
týdenní			4	5	4	2	–
pro mládež	do 15 let		173/1	182	149/1	134/1	151
	do 18 let		12	20	25	36	45
Množství úlovků na udici							
celkem počet kusů			9919	5429	4787	4752	3603
váha (na celé kg)			6553	3496	3473	4330	3818

1896 – 1919:	<i>Rybářský klub v Roudnici nad Labem</i>
1919 – 1933:	1. Rybářský klub v Roudnici n. L.
1933 – 1940:	<i>Rybářský spolek pro Roudnici n. L., Lovosice a okolí</i>
1940 – 1949:	První rybářský spolek v Roudnici n. L.
1949 – 1951:	<i>Okresní rybářský spolek v Roudnici nad Labem</i>
1951 – 1957:	Lidový rybářský spolek v Roudnici n. L.
od 6. 7. 1957:	Místní organizace Československého rybářského svazu v Roudnici nad Labem
od 29. 6. 1969 až dosud:	Místní organizace Českého rybářského svazu v Roudnici nad Labem, okres Litoměřice.

Obrovský jeseter uloven v Labi. Dva terezínští rybáři chytali poblíž Litoměřic v Labi ryby na udici. Jeden z nich právě chytil pěknou parmu, když v tom ohromný jakýs dravec po rybě chňapl, rybáři vlas z ruky vyrazil a zmizel v hlubinách. Ježto však plovoucí prut naznačoval, kam záhadný tvor uniká, oba rybáři skočili do člunu a pustili se za dravcem. Po námaze trvající dvě hodiny se jim podařilo za pomoci celého zástupu lidí uloviti obrovského jesetera zděli půl třetího metru a vážícího 150 kg.

Toto je doslovná citace článku z časopisu Českomoravský rybář, roč. IV., čís. 78. Zpráva o ulovení tak velké a vzácné ryby proběhla tehdy i ve všech novinách a nutno doplnit, že tento jeseter byl uloven postupně dvakrát. Poprvé jej ulovili „MOCOVI RYBÁŘI“ z Roudnice n. L. a ryba byla ukazována obecnstvu na plovárně u rybáře pana Dorta. Díky revnivosti byl ryb. spolkem pan Moc udán za přestupek proti ryb. zákonu a okr. politický úřad v Roudnici n. L. rozhodl, že ryba musí být vrácena do Labe. To se také stalo, načež byl jeseter uloven znovu, a to zmíněnými rybáři z Litoměřic. Ti jej znovu vystavovali na veřejnosti, roudnický rybářský klub si znovu stěžoval, ale výsledek zákroku c. k. orgánů mu již nebyl oznámen.

V roce 1931 byl na Labi vyloven **kapitální losos**, který byl (podobně jako v dalších letech velké kusy štiky a candáta) darován do kuchyně Maxe Lobkowicze. Za tento projev přízně vždy dostal náš klub vřelé osobní i písemné poděkování.

Ve 30. letech byl spolek již finančně dobře zajištěn a tak si mohl dovolit posílat příspěvky na různé sociální a dobročinné účely. Např. dne 18. 9. 1936 přispěl po 50,- Kč Ústřední matici školské a Rodičovskému sdružení pro obecnou školu v Roudnici n. L. na zakoupení radiopřijímače. V prosinci roku 1937 přispěl na konta různých sociálních ústavů v Čechách fin. dárky a osmi chudým členům spolku daroval po 10 kg mouky.

V září 1936 byla zakoupena jedna pistole v ceně 120,- Kč, kterou spolek určil k sebeobraně hlídek proti pytlákům.

Dražba úseku povodí. Dne 19. září 1937 se zúčastnili zástupci spolku veřejné dražby povodí na úseku katastru obcí Hoštka a Štětí. Dražby se zúčastnilo 6 zájemců. Vyvolávací cena „štětské“ vody činila 2100,- Kč. Postupně byla zvyšována až na částku 3450,- Kč, za kterou ji náš spolek získal od dosavadního nájemce p. Holase na dobu šesti let počínaje 1. lednem 1938. Úsek povodí od obce Hoštka najmul tajemník OÚ pan Košek na své jméno, nájem však dále postoupil našemu spolku na 12 let (až do r. 1949) za roční nájem 250,- Kč. Při dražbě a konečném získání tohoto úseku povodí byl nám velmi nápomocen 1. Ryb. klub v Praze, za což mu bylo pro jeho členy poskytnuto 100 ks zlevněných ryb. lístků za 25,- Kč na štětskou vodu, s právem lovu též na vodě lovosické. **K 1. lednu 1938 vlastnil náš klub povodí v délce 57 km (součet obou břehů).**

Rybářský humor z let německé okupace ČSR: (doslovná kopie dopisu – dokument č. 141 naší spolkové kroniky)

Vážený pane !

Četla jsem Vás inzerát, že byste si rád k Ježíšku koupil rybářské náčiní se vším příslušenstvím.

Sděluji Vám, že jsem vdova po vášnivém rybáři a že mám po nebožtíku mužovi náčiní udržívané v dobrém stavu. Zejména mám dobrou lodičku, na které můj manžel velice rád jezdil. Je sice trochu vyschlá a větší, ale myslím, že by to nevadilo, kdyby se na ní dále jezdilo a že by se potom zase stáhla. Když byla nová, tak ji kde kdo chválil. Byla černě lemovaná a uvnitř pěkně vyhlazená. Nyní už je drsnější, ale když se části namažou olejem, zase se vyhladí. Když byste si přál, tak bych vám ji dříve ukázala, eventuelně bych Vás nechala svézti a doufám, že byste byl velice spokojen.

Pak mám také dvě pěkná závaží, která můj muž potřeboval, když jezdil na lodičce a v kterých si též velice liboval. Říkal, že se to s nimi lépe jezdí a že má pocit, že

nadnáší. Jednu věc ale nemám, a to jest PRUT. Můj muž měl krásný prut, ale vymínil si, že si ho musí vzít do hrobu. Tak jsem teď bez něho a moc se mi po něm stýská. Od smrti manžela jsem už dosti jiných prutů vyzkoušela, ale všechny byly křehké a hned se zlomily. Doufám, že Vy máte alespoň prut dosti tvrdý.

Mám totiž na prut pevný futrál, který můj muž brával sebou, když jezdil na lodičce, aby se mu proutek neodřel, nebo aby se neumazal, když bylo v lodičce bahno. Sama jsem mu ho uháčkovala, protože lodička byla pro prut veliká a též aby byl pevnější a něco vydržel. Ten bych Vám také dala, popřípadě sama navlékla. Zvu Vás proto, abyste se brzy dostavil a zkušební jízdou se přesvědčil o jakosti mého zboží.

S úctou Marie Mudrlantová,
Rce 17.12.1942 Roudnice čp. 168

Rok 1965 byl pro MO ČRS velmi úspěšný, o čemž svědčí mimo jiné dochovaná statistika nejúspěšnějších rybářů v našem úseku Labe:

ÚLOVKY NA UDICI V ROCE 1965:

[Přehled nejšťastnějších rybářů – revír L-XI a L-XII.]

a) různé ryby:

1. Hakl Václav	1075 ks	1. Hakl Václav	199,30 kg
2. Šrétr Heřman	450 ks	2. Hampl Josef	183,45 kg
3. Hampl Josef	369 ks	3. Žilka Miloslav	119,95 kg
4. Houdek Antonín	317 ks	4. Šrétr Heřman	94,12 kg
5. Mocek František	262 ks	5. Prepsl Jiří	88,60 kg
6. Prepsl Jiří	198 ks	6. Sommer Václav	84,60 kg
7. Müller Antonín	196 ks	7. Müller Antonín	84,30 kg
8. Suchomel Karel	186 ks	8. Mocek František	83,65 kg
9. Abřt Luboš	164 ks	9. Strádal Václav	80,30 kg
10. Vopelák Vilém ml.	147 ks	10. Houdek Antonín	75,30 kg

b) kapr :

	ks/kg:
1. Cejhon Josef	31/41,3
2. Tríska Bedřich	29/48,5
3. Hampl Josef	24/31,6
4. Prepsl Jiří	14/31,0
5. Černý František	14/25,9
6. Kučera Oldřich	13/19,9
7. Koller Bedřich	12/16,4
8. Lekeš Jan	11/13,5
9. Koblížek Jarosl.	11/17,9
10. Minařík Josef	11/12,2

c) štika :

	ks/kg:
1. Žilka Miloslav	46/83,6
2. Sommer Václav	40/84,4
3. Strádal Václav	28/62,2
4. Hybš Petr	22/45,7
5. Hampl Josef	22/45,5
6. Řehák Lad. st.	20/28,4
7. Hájek Josef	18/38,8
8. Čapek Ludvík	17/35,8
9. Prepsl Jiří	17/26,0
10. Procházka Mil.	17/24,0

Největší úlovky 1965:

kapr:	Janoušek Milan	(7,15 kg)
štika:	Vodochodský Václav	(6 kg)

Co tomu říkáte - no přece Vy, dnešní „vydry“ našeho povodí?
Asi bylo před těmi 30 lety na rybaření více času ...

Avšak přece jen ...

Největším úlovkem roku 1995 byl s největší pravděpodobností vzhledem k uzávěrce Almanachu k 31. 10. 1995) KAPR o hmotnosti 22 kg, kterého ulovil dne 24. září kol. FRANTIŠEK ČERNÝ na Labi-12 v Kyškovicích.

Na prahu jubilejního 100. roku naší rybářské organizace máme 540 dospělých a 11 ml. členů (do 18 let).

Členové, kteří jsou v naší MO ČRS více jak 50 let :

Miloš HOŘENÍ	- od roku 1938 dosud
Rudolf KAUPA	- od roku 1938 dosud

VÍTE, ŽE . . .

Počátky sportovního rybářství sahají hodně daleko do pravěku lidstva? Kdy se to přesně stalo, to se nikdy nedozvíme, tak jako se přesně nedozvíme, kde to bylo. Archeologické nálezy háčků nemohou tuto problematiku objasnit, ale můžeme se držet písemných zpráv, které jsou rovněž velice staré.

Chytání ryb na udici bylo běžně rozšířeno již ve starém Římě a je popsáno z 1. století našeho letopočtu. Římané dokonce pořádali závody v chytání ryb na udici. Oppiános z Anazarbu (řecký epik z přelomu 2. a 3. stol. n. l.) napsal báseň *HALILEUTIKA (RYBOLOV)*. Popisuje zvyky ryb i různé způsoby rybolovu. Tehdy se používala udice s nástrahou, čeřen, vlečná síť, popsána je i vrš a trojzubec.

Autorem jednoho z nejstarších spisů o sportovním rybářství byla žena (!). V roce 1496 vyšel v Anglii spis převorky ženského kláštera v Sopwell Juliany BERNESOVÉ pod názvem „*The Treatyse of fishing with and Angle*“ (*Pojednání o chytání ryb udicí*). Kniha obsahuje popis prutů, vlasců, háčků, splávků a umělých mušek, z nichž se 12 shoduje s přírodními vzory. Popsány byly též způsoby lovu u dna, vláčením a muškařením.

Ze 16. století pochází spis „Labské rybářství v Čechách a v Míšeňsku“. Napsal jej německý lékař a přírodovědec Jiří HANDSCH. Dílo je u nás prakticky neznámé, originál je v latině a zatím nebyl vydán v českém jazyce. Pouze v r. 1933 vydal Německý spolek pro šíření obecně prospěšných znalostí v Praze jeho překlad v němčině. Studie byla sestavena podle jednotlivých druhů ryb. Začíná lososem a končí mihulí potoční. Spis je i pro dnešní profesionální rybáře cenným zdrojem informací, neboť se jeví jako velmi ucelený soubor poznatků jak od samotného autora, tak od řady říčních rybářů u nás a v Německu. Velmi zajímavé je pojednání o největší labské rybě – jeseteru obecném. Handsch uvádí délku až 15 stop a hmotnost 150 liber. Údaj o hmotnosti je ve skutečnosti ještě podceněn. Konkrétně pak píše o výskytu jesetera na Labi u Litoměřic. Z toho lze usuzovat, že existuje přímá souvislost s výskytem jesetera v Labi i v minulém století (viz citovaný článek o mimořádném úlovku v úvodu této kapitoly).

Ladislav Kochánek v 2. vydání knihy **1000 československých NEJ** uvádí, že **nejkostnatějším tvorem na světě má být KAPR**. Jeho kostra se skládá z 4386 kostí a kostiček. V téže knize je pak zmínka o rychlosti pohybu ně-

kterých ryb. Kapr dokáže „pádit“ rychlostí 8 km/hod., štika 20 km/hod. a pstruh až 37 km/hod.

A když už jsme „nakousli“ rekordy z rybí říše, uvádíme na závěr čerstvý přehled z čas. Rybářství č. 3/95, kde v případě druhu *jelec tloušť* figuruje i náš revír:

REKORDNÍ ÚLOVKY RYB DO ROKU 1995:

<i>Druh:</i>	<i>Rok ulovení:</i>	<i>kg:</i>	<i>cm:</i>	<i>Revír:</i>
Amur bílý	1981	18,32	105	Odrava 1,ÚN Jesenice
Bolen dravý	1988	9,80	88	Labe 9
CANDÁT obecný	1984	12,80	97	Dyje 15,ÚN Vranov
CEJN velký	1991	6,00	70	Kouřimka 2A, Strašák
Jelec jesen	1980	2,80	62	Labe 28
JELEC TLOUŠŤ	1989	3,85	56	Labe 11 - 12 (!)
KAPR obecný	1978	29,20	108	ÚN Rozkoš
Karas obecný	1988	2,10	45	Morava 3A
Karas stříbřitý	1989	2,40	47	Labe 17
Lín obecný	1985	3,70	59	Vltava 2 - Kozomín
Lipan podhorní	1994	1,65	51	Ohře 6
Mník jednovousý	1977	3,00	77	Odrava 1,ÚN Jesenice
OKOUN říční	1990	2,66	55	Stonávka 2,ÚN Těrlicko
Ostroretka stěhovavá	1988	1,95	51	Otava 4
Parma obecná	1981	6,15	73	Odra 3
Perlín ostrobřichý	1990	1,65	43	Svratka 2A
PLOTICE obecná	1985	2,10	52	Labe 30
Podoustev říční	1982	2,30	61	Orlice Tichá 2
Pstruh duhový	1985	7,05	89	Křetínka 1A
Pstruh obecný	1974	7,20	85	Lučina 3
Siven americký	1978	2,30	50	Rožanský potok 1
Síh severní maréna	1994	5,50	74	Vltava 30,32 - ÚN Lipno
SUMEC velký	1990	93,00	255	Dyje 15, ÚN Vranov
ŠTIKA obecná	1988	27,20	137	Dyje 15, ÚN Vranov
Tolstolobec pestrý	1991	30,50	110	Poděbrady 1 - Olomouc
Úhoř říční	1987	4,20	127	Dyje 15, ÚN Vranov

VZPOMÍNKY PAMĚTNÍKŮ

PAMĚTI STARÉHO RYBÁŘE [OD ROKU 1855 AŽ DO NOVÉ DOBY V ROUDNICI N. L.]

„Předsevzal jsem si, že sepíšu historky, aby nebyla zapomenuta krásná doba, kdy Labe nebylo ještě regulované. V té době nebyly předpisy pro rybáře tak přísné, náčiní bylo laciné, ryb hojnost a smysl pro zdravý humor. Rodina rybářská nebyla ještě tak rozvětvená a nebylo též té nevraživosti a chamtivosti mezi lidmi, jako nalézáme – bohužel – v nynější době.“

(JAKUB RITTER)

Nejvíce se rybařilo v malém okruhu od přivozu až ke komorám ostrova, ale hlavní rayon byl od staré plovárny ke starému mlýnu, kde se říkalo „U Celerínu“. Na našem břehu u Roučku, kde je bývalé klubovní skladiště, měl fotograf Šilder svůj atelier. Od mlýna až ke konci ostrova byla strouha, ne hluboká, ale dosti rybnatá. V místech, kde je vedena městská kanalizace, byl malý výběžek a říkalo se tam „U Králového kanálu“. Tam se při malém stavu vody tvořila pěkná zátoka a ústil tam kanál, který byl veden ulicí v Židech do strouhy. Kalu teklo víc než dost a proto se tam drželo hodně ryb – nejvíce ovšem tlouště.

Ve strouze jsme chytali raky a lovíli škeble. V jednom roce přišla pro nás velká saisona. Hodinář Králík oznámil, že by potřeboval jisté množství perel a poněvadž nabízel dosti slušný peníz za 100 kusů, hledalo se. V dolním městě to rozhýbalo všechny hochy a děvčata. Ze sta kusů škeblí bylo 5–6, které měly perličku. Byla jich však strašná spousta po celém dně a tak jich měl pan Králík za nějaký den dostatek. Zrušil objednávku a bylo po legraci i po kšeftě.

Vrátím se však opět k Celerínu. Na celé ploše od nynějšího mostu až ke mlýnu byly od časného jara do pozdního podzimu nakladeny vory asi tak do půlky Labe. To bylo pro nás rybáře opravdu hotové „ELDORADO“. Hloubka tam byla 8–12 m, voda stojatá, ryby nebyly ničím rušeny a tak to bylo chytání jedna radost. Chytalo se i na 3 až 4 vlázně najednou, poněvadž dozor tehdy ještě žádný nebyl. A nebylo ho třeba, vždyť rybářů bylo má-

lo, nejvýše tak 20 až 25 lidí. První rybářský lístek, který jsem si koupil v roce 1855, stál jeden zlatý. Pruty byly nejvíce lískové, imitace tehdy neznámá a tak jsme nejvíce kupovali žíně a pletli je sami mezi prsty. Udice jsme kupovali u starého Fleischera naproti kostelu. Byly jenom modré a kus za 1 krejcar. Až roku 1888 zavedl Maxa Švagrovský prodej rybářského náčiní a tak jsme tedy kupovali bambusy a imitace. Každý rybář, který stále chytal u Celerínu, měl svůj špalek na sezení. Ten ovšem nebyl zadarmo – stál 10 kr. a nesl jméno svého majitele. Když nás tam sedělo tak 6 osob a každý měl ty 3 pruty položené vedle sebe na kládách, stalo se také, že velký zaseknutý cejn podjel všechny vlásně a spletl je do jednoho chumlu. Následky si každý domyslí...

S fotografem Šildrem byla někdy legrace. Musel totiž velmi často, když chytal ryby, odběhnout podívat se do atelieru, nemá-li tam zákazníka. Vlásně nechával ve vodě. Maxa Švagrovský to věděl a proto často zneužil jeho nepřítomnosti k tomu, aby mu něco vyvedl. Jednou volala Šildra manželka, že má v atelieru nějakou slečnu. Sedělo nás tam pět. Jakmile Šildr zmizel, zavolal Švagrovský na Husáka, aby mu ze břehu přinesl nějakou starou rouru od kamen. Jelikož o takové speciality nebyla kolem nouze, Husák hned přinesl pořádnou trubku. Navlíkli jsme ji se Švagrovským na šňůru až u samého forštoku, zahákli na udici a spustili opatrně do vody. Jen tak jsme to stihli, sedli si, jako by se nic nestalo a už příběhl Šildr. Podívá se na vlásně a hle – jeden splávek pod vodou. Chytil honem prut, sekne a povídá „safra, to bude jistě kruřas“. Přál bych vám vidět, co taková trubka udělá ve vodě, když se táhne z 10 m hloubky. Kroutí se sem a tam a člověk by pomalu věřil, že se chytnul úhoř.

V roce 1888 si pronajal Švagrovský jeden díl vody od přívozu dolů. V listopadu byla již tuhá zima, tvořila se tříšť a vory již byly vytažené. Starý Müller si vzpomněl chytat na děšťovky parmy. Seděl na loďce, parmy samozřejmě nebraly. Dostal najednou náramný vztek, začal škubat vlásni a tu náhle zasekl parmu. Nic neříkal, ale my jsem ho s Lacinou viděli. Zkusili jsme to také a ono to šlo. Odpoledne jsme si opatřili drát, udělali pevnou vlaseň, dali větší olovo a přivázali „paternoster“. Pak jsme tahali parmy o závod. Druhý den už nás byla plná loďka a tehdy se vytahalo z Labe ohromné množství parem. Doneslo se to ale ke Švagrovskému a ten to okamžitě zakázal...

(Jakub Ritter byl zakládající člen roudnického rybářského klubu v roce 1896. Aktivní rybář a člen spolku byl až do roku 1940, kdy byl postižen nařízením protektorátních německých úřadů o zabavení ryb. povolenek a lístků obyvatelům židovského původu...)

KDY A JAK JSEM SE STAL RYBÁŘEM

(Opis náhodně zachovalé písemnosti z pozůstalosti člověka, který prožil s naší rybářskou organizací více jak půl století života.)

Již jako desetiletý kluk jsem začal chytati ryby na černo, v náplavce u hlavního kanálu, který vytéká na ostrově. Šípkový klacek, režnou nit a ohnutý špendlík, tak jsem prvně nahodil v roce 1916. Když jsem chytil ševce (ježdíka), nechal jsem ho na udici a šel skotačit s klukama kolem Labě. Najednou se klacek ohýbá a jest chycena ryba, kterou jsem nemohl zvládnout. Byla to štika. Když jsem to řekl panu Strakovi, který tu byl na dovolené ze světové války, nahodil také svůj prut a zanedlouho vytáhl štikou asi tříkilovou.

V roce 1917 jsme se vypravili na ryby za komory ke Kaprovi – tak se říkalo konci plavebního kanálu. Byli jsem čtyři: Láďa Skála, Pepík Hampl, Jarka Hruška a já. Chytil jsem asi 2kg štiky a když jsme šli domů, dal si ji Láďa za košili kolem pasu, aby tuto nikdo neviděl. Ale když dojdeme k plavidlům, chytil nás p. Merhaut, který tu byl zřízencem. Štiky nám vzal a Láďu a mně zavřel do chlívků. Pepík s Jarkou utekli a řekli to na nás. Přišel pro nás můj otec, který nás vysvobodil a Merhautovi vycinkal, aby si zavíral svoje děti.

V roce 1918 hned v červnu mně dal otec 20,- Kč, abych šel k panu Mocovi, který byl nájemcem vody od knížete Lobkowicze, koupit si lístek. Ale mně bylo úzko koupit lístek za dvacku, když jsem neměl na udičky. Tak jsem šel do krámu p. Pokorného a koupil si za 2,- Kč udice a s 18 korunami jsem šel k Mocovi. Ten stál zrovna u přívodu pod kanálem a tam jsem ho požádal, aby mě prodal rybářský lístek na spodní vodu, tj. od jezu dolů. Ale že mám jen 18,- Kč. Když se mě zeptal: „Čí jsi, kluku?“ a já řekl, že Bendlovic řezníka a že mu dvě koruny zítra přinesu, vytáhl z kapsy takový silný notes, vytrhl z něj list a napsal mně na něj povolení. To byl můj první lístek či povolenka. Od té doby kluci chodili se mnou a nebáli jsme se. Dvě koruny dlužím panu Mocovi dodnes, ty jsem nakonec nezaplatil. Když v říjnu skončila světová válka, přestala platit rakouská přísnost a nám klukům bylo hej.

Na jaře 1919 jsme chodili pod komory podsekávat. Kdybyste viděli, co se tam třelo candátů, štik a cejnů! A jaký kusy – ten když se podsekl, tak si nepřejte vidět, co to s našimi šípkovými pruty dělalo. Však se zeptejte, jak to bylo, dnešního předsedy pana Hampla.

V roce 1920, když za předsednictví p. vinárníka Libora Labského se měla pronajmout voda od Lobkowicze (tenkrát byl klub bez vody) tak se vy-

psaly 200,- Kč podíly. P. Labský prodal mému otci, který k němu také do vinárny chodil, tři za 600,- Kč. Na jaře 1921 jsem otce požádal, aby mi jeden podíl dal, že bych se chtěl přihlásit za člena a nemusel tak dělat 3 roky čekatele. Otec mi vyhověl, pan předseda také, a tak jsem se stal v červnu 1921 členem. Ale chyba lávky, můj nejlepší kamarád Pepa Hampl chtěl být také členem a u něj to bylo horší, protože byl z početné rodiny a té na rybařinu nezbyvalo. A tak znovu na otce pro druhý podíl. Dobře to dopadlo, takže už v srpnu byl i Pepík členem našeho rybářského klubu. Třetí podíl jsem pak na jaře 1922 vyprosil pro Jindru Lipše, který se učil kupcem u p. Krále. Lidičky, kdo to pamatuje, to vám tenkrát byly ryby...

No a tak čas utíkal a dnes to jest 50 let, co jsem si koupil ten první lístek. Uteče to, a když Pánbůh dá zdraví, dočkáme se brzy s Pepou taky padesátiletého členství v naší organizaci. Do výboru jsem byl zvolen už v roce 1946, v roce 1960 jsem převzal po p. Boháčkovi kulturního referenta a myslím si, že za mé působnosti se konalo hodně zábavy.

BENDL O., v. r.

[Pan Oldřich Bendl (1906–1973) se spolu s Josefem Hamplem zmíněného půlstoletí dočkal a přidal navíc ještě dva roky. Byl jednou z osobností, která svou prací vryla nesmazatelnou stopu do historie naší MO ČRS.]

VZPOMÍNKY JEDNOHO Z ČLENŮ MO ČRS DATOVANÉ ROKEM 1949:

„Každou zimu se sklápěly labské jezy a snižovala se hladina vody v řece. Byla zastavena paroplavba. Řeka se tak každoročně připravovala na zimu. Sklopené jezy v Roudnici n. L. – to byl signál pro roudnické rybáře, aby ze skladu („BOUDY“) byly vyneseny sítě, sádky, bidla, koše a tak se chystal odlov ryb do sítí. Úlovek se třídil na mateční rybu a rybu určenou pro vánoční stůl. Rybka podměrečná byla vrácena řece.

Všem těmto přípravám a vlastnímu výlovu dominoval kolega HORÁK, znalec povodí, všech tůní, tůněk a prohlubní, kam se ryba ve vysokém podzimu stahovala k zazimování. Z těchto tůní byly ryby loveny prastarou technikou z loděk. Lovilo se na dolní i horní vodě, nikdy však v přístavišti podniku BENZINA. Do tohoto úseku Labe se stahovala ušlechtilá mateční ryba – přístav nikdy nezamrzal.“

VZPOMÍNKY NA VODŇANY

„Proč pořád chcete jezdit do Vodňan, když můžete s mladejma tábořit v Černěvsi u Labe a vyjde to nastejno?“ Tuto otázku slýchávali Vašek Kolář a Jarda Koblížek od členů výboru dosti často. Ne že by u labských tarasů v Černěvsi nebylo hezky a budiž připomenuto, že i tam svého času pořádala naše MO ČRS tábor mladých rybářů. Ale ruku na srdce – o prázdninách to láká mladé mnohem dál než za humna někam k Labi. To je první odpověď na úvodní otázku. Další argumenty jsou ještě pádnější. Když v roce 1971 V. Kolář poprvé vyjel na týden se svým kroužkem mladých do Vodňan, bylo Labe tak znečištěné, že lákavou možností vyjet do kouzelné jihočeské krajiny a přímo do MEKKY ČES. RYBÁŘŮ bylo nutné využít.

Zásluhu na tom, že to byly právě Vodňany, má mj. také bývalý ředitel Domu dětí v Roudnici n. L. Vl. Eichinger, který tamější podmínky znal a první spolupráci s jejich DDM zprostředkoval. VODŇANY jsou moc hezké městečko s množstvím historických památek, jsou také sídlem jediné Střední rybářské školy v ČR a Výzkumného ústavu rybářského a hydrobiologického. Leží na řece BLANICI, která se větví do husté sítě mlýnských náhonů a bočních ramen.

Vlastní táborová základna byla dříve (v letech 1938–1958) velmi populární městskou plovárnou. Ta v šedesátých letech zpustla a město postavilo luxusní letní koupaliště v rámci nového sídliště. Domorodci se však nejraději koupou v Blanici, kde za normálního stavu je voda čistá a díky soustavě malých jezů i na mnoha místech pro koupání vhodná. Z plovárny zbyla velká dřevěná budova šaten a klubovny, ze kterých vodňanský Dům pionýrů před 25 lety udělal jednoduché ubikace, pro letní pobyt plně vyhovující. Později se adaptoval malý domek na kuchyňku, vylepšilo se sociální zařízení a jednoduchá umývárna, takže hygienici mohli souhlasit... Obědy jsme kupovali a vozili do tábora z kuchyně JZD, snídaně a večere kuchtili vedoucí a pomocný personál.

Že se tam dětem i dospělým líbilo, není divu. Areál je v těsném sousedství rybníků a sádek Výzk. ústavu, k Blanici je to 5 minut a do města na náměstí jen 10 minut chůze pěšky. Přitom máte pocit, že jste v oáze klidu, někde mimo civilizaci. Rybařit se dá přímo v areálu tábora, na 10 m širokém mlýnském náhonu, kde jsou všechny druhy ryb. Tam mohli kluci (i děvčata) rybařit od rána do večera a když měli trpělivost, vzal to i 56cm kapr nebo třeba na rousnici úhoř. Rybaření byla hlavní náplň programu, ale byly i velké možnosti sportovního vyžití. Tak se hrály turnaje v kopané, v nohejbalu, v líném tenisu, soutěžilo se ve střelbě ze vzduchovek či v rybolovné technice. A těch večerních táboráků, těch bylo také víc než dost...

Ideální byla doba, když jsme mohli nabídnout vodňanským dětem výměnu za pobyt u nás (v areálu Domu ml. rybářů v býv. Koněvově parku). To pak byla doprava za polovic (autobusy jely 200 km vytižené oběma směry), ubytování za symbolickou cenu a při malé dotaci od výboru MO ČRS dětský účastník zaplatil za 14 dní cca 350 až 450,- Kčs. Po roce 1990 se situace podstatně změnila, základna sice fyzicky existuje, avšak finanční náklady vzrostly natolik, že i z těchto důvodů už od roku 1993 do Vodňan s **organizovanou skupinou dětí** nejezdíme.

Vodňanskou základnou prošly desítky mladých rybářů, kteří jsou dnes našimi dospělými členy. Každý z nich na tyto tábory velice rád vzpomíná a nebylo málo těch, co jezdili do Vodňan opakovaně. Když jim bylo 12–15 let, brali to jako hezkou součást prázdnin. Dnes je jim o 10–15 let více, někteří jsou už otcové rodin, a teprve s odstupem času umí nahlas ocenit starosti o bezpečnost a stravování účastníků, které na sebe dobrovolně brali jejich dospělí vedoucí.

(V. KOLÁŘ, J. KOBLÍZEK, J. GRATIAS)

JEDEN Z TĚCH, NA KTERÉ NEMOHU ZAPOMENOUT

Ten, na koho rád vzpomínám, je bývalý předseda JOSEF HOŘENÍ. Znáám všechny poválečné předsedy kromě pana Šáry, který údajně předsedoval dva roky. Předsedou p. Hampl a p. Bendlem jsem byl do výboru MO doporučen v roce 1974 na funkci rybníkáře a hospodáře. Proto si dovolím přidat několik vzpomínek na předsedy MO.

Předseda pan Hampl byl nejdéle funkčně činný. Ale na Pepu Hořeního, přes všechny problémy, co ve výborech byly a jsou, nemohu zapomenout. To byl podle mého názoru velice schopný předseda, co se týče rozvoje MO ČRS v Roudnici nad Labem. Po smrti p. Bendla a při těžké nemoci jednatele p. Fišera se starý výbor držel pouze dokončení skladu v Podluskách a nekonečných diskusí o rozšíření protipožární nádrže tamtéž.

Do těchto problémů přišla pro p. Hampla další rána, a to likvidace (zavezení) rybníka na Zálabí. Přes osobní jednání na nejvyšších orgánech v Praze nepodařilo se mu rybník udržet. Když došlo ke konečnému rozhodnutí v zájmu Spartaku Roudnice n. L., vážně onemocněl a vzdal se funkce. Na předsedu byl navržen p. Hoření a pokladníka p. Rámeš. Oba ro-

zumněli ekonomice, navíc Pepa byl oblíben jak u členů výboru, tak u ostatních kolegů v MO. Nebál se prosazovat všechny novinky v rybářství. Zajímal se především o dokončení prací na rybníku v Podluskách, čímž si získal sympatie p. Vodochodského, který se o celkový chod tohoto chovného rybníka staral. Za éry p. Vodochodského vykazoval tento rybník nejlepší výsledky v chovu ryb.

Pepa Hoření uměl zajistit vše potřebné včetně občerstvení a zábavy. (Harmonika po výlovehch hrála až do půlnoci.) Proč se i o tomto zmiňuji? Protože si uměl získat lidi na práci i na zábavu. Zřejmě to uměl proto, že dělal předsedu v rybářském klubu v podniku GLAZURA. Ten klub tam měl asi 30 členů. Ti získávali peníze z brigádní činnosti pro podnik a též sami si přispívali do pokladny svého klubu. Pořádali různé zájezdy i pro členy rodin. Jezdili hlavně na Slapy. Protože většina členů klubu byla i členy MO ČRS v Roudnici n. L., p. Hampl požadoval, aby někteří členové z Glazury byli do voleb též členy MO ČRS. Tak se i stalo a pak i p. Hoření a p. Rychlý se stali členy výboru MO. Zanedlouho poté se klub v Glazuře rozpadl. Myslí si, že Pepa Hoření především tam získal zkušenosti pro práci s členy výboru MO.

Dokončovací práce na rybníku v Podluskách, stavba rybářského domova pod mostem a objektu pro mládež v Koněvově parku. Zavážení rybníka na Zálabí, rozšiřování Kapucínské tůně, chovný rybník za tůní, jeho oplocení a skladiště. Dále sklad a garáž u ryb. domova pod mostem, jednání o kanále v Račicích a pískovně v Dobříni ... Pepa podporoval mládežnické kroužky v Roudnici n. L., Libotenicích, Černěvsi a Vrbici. Zúčastňoval se všech akcí jak dospělých rybářů, tak i mládeže. Zajímal se o kulturu v MO. Ať to byly závody, plesy, soutěže mladých rybářů. Stále se ptal na kroniku, zda jsou dobře vybaveny sklady, v pořádku sítě a lodě, jak si vede rybářská stráž. V prosinci se zúčastnil vánoční nadílky mladých rybářů pořádané v DDM v přírodním divadle. V průběhu soutěže se mu náhle udělalo nevolno a krátce nato zemřel. Proto považuji za nutné připomenout si tímto člověka, který podle mého soudu udělal tak velký kus práce a nebylo mu dopřáno užít si jejích výsledků či dočkat se ocenění.

Po jeho smrti byl předsedou zvolen p. Václav Kolář, který dokončil tyto práce do výsledné podoby. V roce 1990 byl zvolen předsedou p. Miloš Brotánek. Ten vstoupil do období, kdy se musí potýkat s takovými problémy, jako je např. udržení vody v rámci revíru nebo restituční řízení, které postihlo stavby a zařízení MO ČRS, o činnosti MO ČRS jako celku nemluvě. Není prostě co závidět, tak chci nakonec jemu, současnému předsedovi, popřát pevné zdraví a hodně úspěchů.

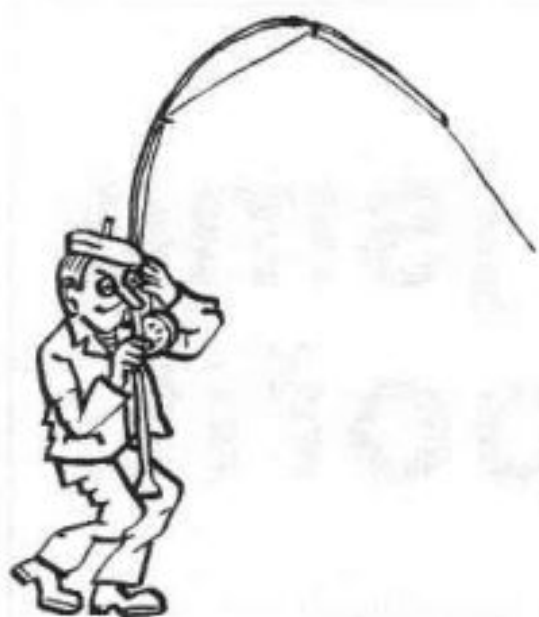
Jiří TOČÍN, t. č. hospodář MO

PAMÁTNÉ VÝROKY ŽÁKŮ-POŠKOLÁKŮ O RYBÁCH A RYBAŘENÍ:

- Rybářská síť jsou dírky svázané nítěmi.
- Ráno nám ryby nebraly a večer už neviděly.
- Mezi odvážná zvířata patří například ryba, protože je chladnokrevná.
- Mořské ryby se od našich sladkovodních liší tím, že jsou od nás daleko.
- Nejlépe se chytají ryby, které už jsou na talíři.
- Vodníci už u nás nejsou, protože v našem špinavém potoce už nechtějí být ani ryby.
- Sardinkám se uřezávají hlavy, aby se vešly do plechovky a nevypily olej.
- Rybáři měří své úlovky rukoměrem.

Seznam použité literatury a citovaných dokumentů:

01. **Upomínkový list 1896–1961** – 8 stran, sepsal Oldřich Bendl, vydáno nákladem 500 výtisků k 65. výročí založení roudnického rybářského spolku.
02. **50 let prvního rybářského klubu v Praze 1886–1936** – 84 stran A/4, nákladem vlastním vydal 1. ryb. klub v Praze, 1936.
03. **90 let MO ČRS Roudnice n. L.** – fotoalbum Jaroslava Skály z roku 1986 (se stručnou historií spolku v úvodu).
04. M. Hubert – **Paroplavba v Čechách** – NADAS, 1993.
05. **Časopis RYBÁŘSTVÍ** – seriál článků o Labi od ing. Jiřího Vostradovského v číslech: 12/94, 1/95 až 7/95.

Na závěr
našeho Almanachu
jedno mudrosloví:

*Chceš-li být šťasten hodinu
– opij se.*

*Chceš-li být šťasten tři dny
– ožeň se.*

*Chceš-li být šťasten celý život
– staň se rybářem.*

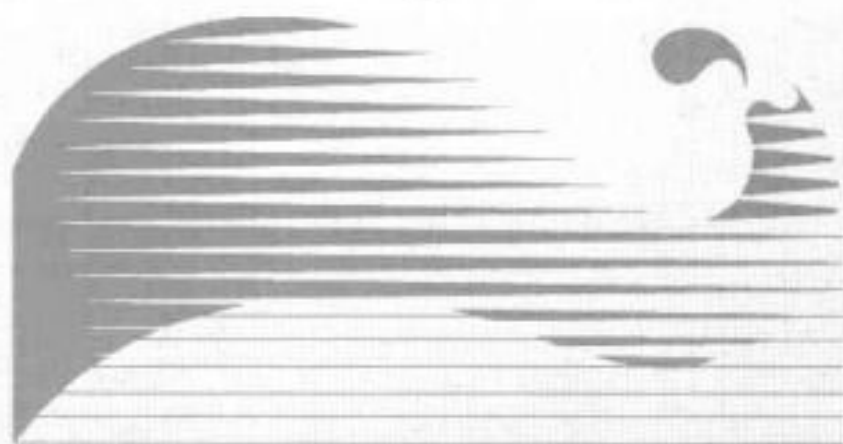

(Staré čínské přísloví)

Povodí Labe

akciová společnost,

závod Dolní Labe

se sídlem v Roudnici n. L., Nábřežní 315.

Hlavním předmětem činnosti je správa a ochrana povrchových vod, provoz, údržba a opravy vodohospodářských objektů.

Společnost vytváří optimální a ekologicky nejvhodnější podmínky pro:

- odběry povrchové vody
- lodní dopravu
- výrobu elektrické energie
- ochranu inudace před povodní
- ochranu před havarijním znečištěním
- rybářství, rekreaci a sport.

